

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்.

இஃது

திருவருட்பிரகாசவள்ளலாரென்னும்

சி த ம் ப ர ம்

இராமலிங்கசுவாமிகளால்

இயற்றப்பட்டு,

சென்னை :

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

[ஞான்காவது பதிப்பு.]

1910

விலை அணா 4½

௩

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பல்ம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்.

நேரிசைவெண்பா.

காப்பு.

ஆன்ன வயல்கு முணியாரூர் வாழ்மனுவா
மன்னன முறைகண்ட வாசகத்தைப்—பன்னுதற்கு
நேய மிகத்தா னினைப்போர்க் கருள்புழைக்கைத்
தூய முகத்தான ஹிணை.

கவகைச் சடையான்முக் கண்ணுடையா னன்பர்தம்மு
ளங்கைக் கனிபோ லமர்ந்திருந்தா—னங்கை
முகத்தான் கணங்கட்கு முன்னின்றான் மூவாச்
சுகத்தான பதமே ஹிணை.

கூடல்குழந்த வுலகத்திலுள்ள எல்லாத் தேசங்களி
லுஞ் சிறப்புடையகாய், காவேரி யென்னுந் தெய்வத்
தன்மையுள்ள நதியினால் எந்தக காலத்திலுங் குறைவு
படாத நீர்வளப்ப முள்ளதாய்; வாழைச்சோலை, பலாச்
சோலை, மாஞ்சோலை, தென்னஞ்சோலை, கழுகஞ்
சோலை, கருப்பஞ்சோலை முதலாகிய பலனுள்ள சோலை
கள் அணியணியாக ஒன்றையொன்று சூழ்ந்தோங்கப்
பெற்றதாய்; அசோகு, குருககத்தி, சண்பகம், பாதிரி
முதலான விருகுகளால் நெருங்கப்பெற்று, வண்டு
கள் பாடுகின்ற மலர்ச்சோலைகளும், தாமரைத் தடாகங்
களும், அல்லி நீலம் முதலான புட்பங்கள் மலர்கின்ற
நீர் நிறைந்த ஓடைகளும், பொய்கைகளும், ஏரிகளும்,
குளங்களும் பலவிடங்களிலு முள்ளதாய், செந்நெல்

முதலாகிய பரிசுகள் மாறாது முப்போகமும் வீணாகின்ற குறைவற்ற வீணாவையுடைய வயல்கள் நெருங்கியுள்ள தாய்; சிதம்பரம், பஞ்சநாசம், மததயார்க்கனம், சம்பு கேசகரம் முதலான திவ்விய கேந்திரங்களை இடையிடையி லுள்ளதாய், இல்லற தருமத்திலுள்ள எல்லாவும் பிழைபடாது செல்வத்திலும் கலவியிலும் நிறைவுள்ள குடிசைக டிடானதாய், பல வளப்பங்களுக்கொண்டு பூமிதேவிகளு முகம்போல விளங்குகின்ற சோழதேசத்திலே, பாதாள லோகத்தைப் பார்த்திருக்கின்ற ஆழமுள்ள அகழியி ன்று சூழப்பட்டு, இரத்த லோகத்தை யெட்டிப் பாகுகின்ற உன்னகமுள்ள கோபுரங்களை யுடைய மதிலும், உயயானம், நந்தவனம், பூஞ்சோலை முதலானவைகளுப்; செயவசோதகம், பரமசோதகம், வசுந்தலோடை, செங்குவளையோடை புல்லான நீர் நிலைகளு முள்ளதாய்; தோநிலைகள், யானைகூடங்கள், குறிஞ்சிப் பாதிகள், சேனையிடங்கள், ஆஸ்தா மண்டபம், அரகமண்டபம், விசித்திரமண்டபம், விநோதமண்டபம், நியாய மண்டபம், நிருத்த மண்டபம், கலவி மண்டபம், கணககறி மண்டபம், பாடல மண்டபம், பரிசுள மண்டபம், சித்திர மண்டபம், தேவாசிரிய மண்டபம், சித்திரத்தெற்றி, சிவமபகூடம், ஆபுதசாலை, அமுதசாலை, அறச்சாலைகளு முள்ளதாய்; ரதந பீடிகைகளும், கனக மாளிகைகளும், பள்ளகு மாடங்களும் மணிப்பதல்களும், மகர தோரணங்களும், மங்கல கோஷங்களுமுள்ள கடைவீதி, கணிகையர்வீதி, குத்திராவீதி, வைசியர்வீதி, அரசர்வீதி, ஆதணர்வீதி, ஆதிசைவர்வீதி, சைவாவீதி, வைதிகர்வீதி, தபோதன ரிருக்கை, சைவமுனிவா மடம், உட்சமயத்தா றுறையுள் முதலான வளப்பங்களை யுடையதாய், தியாகராஜப் பெருமா னெழுந்தருளிய கமலாலயமெனலுந் திருக்கோயிலை யுள்ளே யுடையதாய், சோழராஜாக்கள் பரமபரையாக அரசாட்சி செய்வதற்கு உரிய ராஜதானியாய், கிணிகள் திருமுத்திநிட்ட திவ்யமேவ விளங்கிய திருவாரூரென்ற நகர மொன்றுண்டு. அதிலே பூஞ்சு

சுடர்களிலும் முதற்சுடராசி மேன்மைபடைந்த சூரிய குலத்திற் பிறந்து அரசாட்சி செய்துவந்த சோழராஜர்களில் சிறந்தவராய், அறுபத்துநான்கு கலைகளிலும் வல்லவராய், உயிருக் குறுதியைத் தருகின்ற நல்ல கேளனிகளை யுடையவராய், எல்லாவுயிர்களுக்கும் இதஞ் செய்கிறவராய்; வேத மோகதலும், யாகஞ் செய்தலும், இரப்பவர்க்கேதலும், பிராணிகளைக் காத்தலும், அயுகச்சித்தையில் பழகுகலும், பகைவரை யழித்தலுமென்னும் ஆறு தொழில்களும், விரடிள்ள சேனைகளும், செல்வமுள்ள குடிகளும், மாறாக பொருள்களும், மதிநுட்பமுள்ள மந்திரியும், பகைவரா லழிக்கப்படாத கோட்டையு முடையவராய், வழக்கை யறிவிப்பவரையும தங்களுக்குள்ள குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்பவரையும் இலேசிலே தமது சமூகத்துக்கு அழைப்பித்து அந்த வழக்கைத் தீர்த்து அக்குறைகளை முடித்துக் கொடுப்பவராய், பாலொடுபழஞ் சேர்க்காற்போல முகமலர்ச்சியோடு இனிய வசனஞ் சொல்பவராய், பின் வருவதை முன்னே யறிந்துகொள்வதும் உறவினர் அயலார் சினேகர் பகைவர் இழிவேதோர் உயர்ந்தோர் முதலான யாவரிடத்தும் காலவேற்றுமைபாலும் குணவேற்றுமையாலும் உண்டாகின்ற நன்மை தீமைகளை உள்ளபடி யறிந்துகொள்வதுமாகிய விவேகமுள்ளவராய், அகங்காரம் காமம் கோபம் லோபம் மோகம் பொறாமை வஞ்சகம் டம்பம் வீண்செய்கை முதலான குற்றங்களைத் தீனியளவுக் கனவிலும் புரியாதவராய், துர்க்குணங்களை யுடைய சிறியோர் சேர்க்கையை மறந்தாயினும் தீனியாமல், செய்வதற்கு அரிதான செய்கைகளைச் செய்து முடிக்கவல்ல நற்குணங்களை யுடையபெரியோர்களைச் சகாயமாகக்கொண்டு செய்யத்தக்கீகாரி பங்களைத் தெரிந்து செய்தும், செய்யத்தகாத காரியங்களைத் தெரிந்து விடுத்தும், பகைவலியும் தன்வலியும் துணைவலியும் காலநிலைமையும் இடநிலைமையு மறிந்து காரியங்களை நடத்தியும், அடுத்தவர்களை குணம் வல்லமை வாய்ந்தும் முதலான தன்மைகளை யாராய்ந்து தெளிந்து

அவரவர் தரங்களுக்குத் தக்க உத்தியோகங்களை அவரவர்க்குக் கொடுத்தும், பழமைபாராட்டியும், சுற்றந்தழுவியும், கண்ணோட்டம் வைத்தும், சாதியியற்கை ஆகிரமவியற்கை சமயவியற்கை தேசவியற்கை காலவியற்கை முதலான உலகியற்கைகளை யறிந்து அவ்வவற்றிற்குத் தக்கபடி ஆராய்ந்து செய்தும் நல்லொழுக்கத்துடன் நடப்பவராய், குடிகளுக்கு அணுவளவு துன்பம் நேரிடினும் அதை மலையளவாக வெண்ணித் தமக்கு வந்ததுபோல விரக்கங்கொண்டு மனமுருகுவதனால் தாயை யொத்தவராய், அத்துன்பத்தை விட்டு இன்பத்தை யடையத்தக்க நல்லவழியே யறியும்படி செய்கிறபதனால் தந்தையை யொத்தவராய், அவர்களுக்கு அநத நல்லவழியைப் போதித்து அதிலே நடத்துகின்றபடியால் குருவையொத்தவராய், அந்தக் குடிகளுக்கு இகபர சுகத்தைக் கொடுப்பதற்கு முன்னின்று அதுபற்றி முயற்சி செய்யுமபோது வரு மிடைபூறுகளை நீக்குகின்றபடியாலும் அநத வொழுகவழியி லிருந்து தவறினால் அநதக் குற்றத்துக்குத் தக்க தண்டனை விதித்து அவவழியில் பின்னும நடத்துகின்ற படியாலும் தெய்வத்தை யொத்தவராய், குடிகளுக்கு ஆபத்து நேரிடுமபோது கட்டிய வஸ்திரம் அவிழ்ந்த வன் கைபோ லுடனே அநத ஆபத்திலிருந்து நீங்கும் படி கை கொடுப்பதினால் சினேகனை யொத்தவராய், நல்லகாரியமிது, கெட்டகாரிய மிதுவென்று காட்டுகிற படியால் கண்போன்றவராய், குடிகளுக்கு அசசம் அவல முதலானவை நேரிடாமல் காத்து வருதலால் உயிர் போன்றவராய், குடிகள் தம்மை நினைக்குதோறும் “ஐப்படிப்பட்ட நற்குண நறசெய்கைகளையுடைய புண்ணிய மூர்த்தியை அரசனாகப்பெற்ற நமக்குக் குறை பொன்றுமில்லை” என்று கவிகளினறபடியால் பொன் புதைபலையெ யொத்தவராய், கைம்மாறு வேண்டாது கொடுத்தலால் மேகத்தை யொத்தவராய், அறிவே ஆயிரங் கண்களாகவும் கைகளே கற்புகமாகவும் கண் களைத் தாமதேனுவாகவும் திருமுகமே சிந்தாமணியாக

வும் மனோதிடமே வச்சிராயுதமாகவுங் கொண்டபடியால் இந்திரனை யொத்தவராய், சிங்காதனமே செந்தாமரையாகவும் அறம் பொருள இன்பம் விடென்னும் நான்கு புருஷராததங்களும் அண்டதந்திரிய நான்கு மாடகங்களே நான்கு முகங்களாகவுங் கொண்டு, அந்தந்த மார்க்கங்களில் அந்தந்தப் பொருள்களை விருத்தி பண்ணுகிறபடியால் பிரமனை யொத்தவராய், ஆககிணை சக்கரமே சக்கராயுதமாகவும் செங்கோலே திருமகளாகவும் சிறந்த பெருமபுகழே திருப்பாற்கடலாகவும் யுக்தமல்லாத காரியங்களை யொழிந்திருப்பதே யோக நித்திரையாகவுங் கொண்டு, மணலுலகிலுள்ள வயிர்களைக் காத்து வானுலகிலுள்ள தேவர்களுக்கு யாகங்களால் அழுதுகொடுத்தல் வருகின்றபடியால் திருமாலே யொத்தவராய், சோரவில்லாமை தூய்மை வாய்மையென்னு மூன்றமே மூன்று கண்களாகவும் துணிவுடைமையைச் சூலமாகவுங் கொண்டு பாவங்களை யெல்லாம் நிககிரஞ்செய்து வருகின்றபடியால் உருத்திரமூர்த்தியை யொத்தவராய், வாட்டத்தை நீக்கி மகிழ்ச்சி செய்கின்ற அருளுள்ளபடியால் அமிர்தத்தை யொத்தவராய், சிவபகதியில் மிருதவராய், பொறுமையில் பூமியை யொத்தவராய், தருமமே உருவாகக்கொண்டு நடுநிலையிலிருந்து மனுநீதி தவறாது விளங்கிய மனுசகோழ ரென்னும் பெயரையுடைய சக்கரவர்த்தியானவா; கலிங்கர், குலிங்கர், வங்கர், கொங்கர், அசுசியர், கொச்சியர், தெங்கணர், கொங்கணர், தெலுங்கர் முதலான தேசத் தரசர்களுல்லாம் திறைகட்டி வணங்க உலக முழுவதையும் ஒரு குடைநிழலில் வைத்துச் செங்கோல் செலுத்தி அரசாட்சி செய்யுங் காலத்தில், உலகமெங்கும் புலியும் பசுவும் கூடிப்போய் ஒரு துறையில் நீர்குடித்துலாபியும், சிங்கமும் யானையும் சேர்ந்து திரிந்தும், பருந்துங் கிளியும் பழகி மகிழ்ந்தும், கூகையுங் காகமும் கூடிப்பறந்தும், பூனையுமெலியும் பொருந்தியிருந்தும், இந்தப்படி மற்றுமுள்ள கிரோதமாகிய வயிர்களும் ஒன்றுக்கொன்று கிரோத

மில்லாமல் சிநேகஞ் செய்து வாழ்திருக்கவும்; மரங்
கள புல்லுகள முதலான நட்டையிலாத வுயிரகளும்,
வாழ்தல் உலாதல் உதிகல் வெட்டுண்ணல் முதலான
குறைகளிலலாமல் வளராதோடு வாழ்திருக்கவும்;
பெருங்காற்று பெருவெள்ளம் பெருநாழை நீப்பற்றல்
இடிளிமுதல் முதலான உபாதுகள் சிறிதுபிலாமல்
சுருணமான காலமும் மிதமான வெள்ளமும் பருவ
மழையும் தவறும் லுண்டாடு நககவும், பச்சோய உட
ம்புநோப அபாதிருகது உயிரச்ச முகலான துககுக
ளொன்றுஞ் சேராமல் சுகமே நுழைநககவும், பிரம
கூகதிரிய வைய ருத்திரரென்கன்ற ஜாதியாரும்,
பிரமசாரி கோகஸ்தன வானப்பிரஸ்தன சந்திபாசி என
கிலற ஆசிரமத்தாரும், சைவா வைணவா வைதிகா
என்கின்ற சமயத்தாரும், கங்கன தங்களுக்கரிய ஆசா
ரங்களில் குறைவுபடாமல் வாழ்திருக்கவும்; அன்ன
தானம் சொண்தானம் கோதானம் பூகானம் முத
லான தானங்களும், தேவாலயங் கடவித்தல் திருந
குளமெடுத்தல் செழுஞ்சோலைவைத்தல் தண்ணீர்ப
புதல் வைத்தல் சக்திரங்கட்டுவித்தல் முதலான தரு
மங்களும், சாந்திராயண முகலான விரதங்களும், தீபா
னஞ்செய்தல் ஜெபஞ்செய்தல் முதலான தவங்களும்
தவறுபடாமல் ஓங்கியிருக்கவும்; தியாகேசப பெருமா
னுகும் மற்றமுள்ள தெய்வங்களுக்கும் திரிகால
பூசைகளும் திருப்பணிகளும் திருவிழா முதலான சிற
ப்புக்களும் குறைவில்லாமல் நடக்கவும் அவரது ஆக்கி
ணையே செயலிதது வந்தது. அவரது ஒப்புயர்வில்லா
அரசாட்சியிலே பூவே பறிபடுவது, புனலே சிறைபடு
வது, காற்றே அலைபடுவது, கலலே கடினமுடையது,
மாவே வடுபடுவது, வாழையே குலைபடுவது, வண்டே
மதுவுண்பது, பந்தே அடிபடுவது, பரியே தூட்டுண்
பது, நெல்லே குதறுண்பது, நெகதிரே போர்படுவது,
வாய்லே வளைபடுவது, மாதரிடையே குறைபடுவது,
தரித்திரமே தரித்திரப்படுவது, துககமே துககப்படு
வது, பொய்யே பொய்படுவது; இவைபுல்லாமல் பொ

நான் பறிக்கப்படுவோரும் சிறைச்சாலையில் வைக்கப் படுவோரும் பகைவரால் அலைக்கப்படுவோரும் கடின மனமுள்ளவர்களும் வடுபடுவோரும் சூலைபடுவோரும் மதுவுன்போரும் அடிபடுவோரும் சூததுன்போரும் போரிட்படுவோரும் கட்டுன்போரும் வளைபடுவோரும் சூறையடுவோரும் துரித்திரப்படுவோரும் தூக்கப்படுவோரும் பொய்படுவோரும் வேறே யில்லாமையால் அந்நாட்டில் மேன்மையே விளங்கியிருந்தது.

இந்தபிரகாரமாக மந்திரி முதலான அங்கங்களுடன் அரசாண்டிருந்த அமரனுச்சோழன் எனும் சக்கரவர்த்தியானவர் புத்திரபேயில்லாமல் மனம் வருத்தி அப்பேற்றைப் பெறுமபடி அறுபதுவருஷ காலமாக அநேக தானங்களும் தரும்ங்களும் யாகங்களும் விரதங்களுஞ்செய்தும், புத்திரோற்பத்தி யில்லாமையால் “புத்திரசசெல்வம் பெறுதவர் பொருட்செல்வம் பெற்றும் பயனில்லையே; புத்திரன்போல் நமக்கு இந்த அரசசசெல்வம் இமமை மறுமை யின்பங்களைக் கொடாசே; சந்ததியில்லாவிட்டாலபிற்காலத்தில் கண்களில்லாத முகமும் சூரியனில்லாத பகலும்போல அரசனில்லாது இவ்வுலகம் தலைதடுமாறிப்போமே; ஆதலாலினிப புத்திரனைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குத்தக்க முயற்சியும் ஆண்டவனாகிய தியாகராஜபெருமானை வழிபடுவதெய்வத்து வேறென்றும் இல்லை; ஆனால் மோகஷப் பேற்றைக் குறித்து நிஷ்காமியமாக இத்தனைநாளும் வழிபட்டுவந்த நாம் இப்போது புத்திரப்பேற்றை குறித்துக் காமியமாக நமதாண்டவனை வழிபடுவது தகுதியல்லவாயினும், “தீராககுறைக்குத தெய்வமே முடியு” என்கிறபடி “எவ்விதத்தினும் தீராத புத்திரனில்லாக்குறையைச் சிவபெருமானது திருவருளாலேதான் தீர்த்துக்கொள்ளல வேண்டும்” என்று ஆலோசித்துத் துணிவுகொண்டு, தமது மனைவியாருடன் ஆகம் விதிப்படிச் சமஸ்தையமென்னும் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பய பகதியுடன் பூங்கோயிலைப் பஞ்சா

வரண வலமுஞ்செய்து உட்புகுத்து, தியாகராஜப்பெரு
மானது சந்தித்தெகெதிரே அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாக
நமஸ்கரித்து, வணங்கிய முடியும், மலர்ந்த முகமும,
நீர் பொழிந்த கண்ணும், துதிமருவிய நாவும், கூப்பிய
கையும், பளகமுற்ற வுடமபுகொண்டு நின்று, “ஈம
பெருமானே! புத்திரபேயில்லாத குறையைத் தீர்த
தருளல் வேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தபு பலவித
மாகத் தோத்திரஞ்செய்து, தமது ஆரண்மனைக்குச்
செலவர். இரதப பிரகாரம் நாளதோறும் போய் வழி
பட்டுப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டே வந்தார். அவர் செய்
பும வழிபாட்டுக்கும் வந்தனைக்கும் இரங்கித் தியாக
ராஜப்பெருமான் புத்திரபேய் அண்டாகும்படி அதுக்
கிரகஞ் செய்ய, அந்த அறுக்கிரகத்தால் மகாராஜனுக்கு
மகிழ்ச்சி புண்டாகும்படி வலம்புரிச்சகஞ் விலையுயராத
வெண்முத்தினைக் கருப்பவகொண்டதுபோலத் தேவியா
யார் தமது திருவயிற்றிற் கருப்பவகொண்டு, பததுமாத
முஞ் சென்று நல்ல சுபதினத்தில தாமதேவதை தாண்
டவமாடவும், வானகதகார் மலர்சொரிந்த வாழ்த்தவும்,
வைபகத்தார் மனங்களிகவும், அதிதியாரானவா ஆதி
த்தனைப பெற்றதுபோலவும், மலலிகைக்கொடி மண
முள்ள மலரைப பெற்றதுபோலவும், எவ்வெவர்களும்
அதிசயிக்கத்தக்க சாவ லட்சணங்களும் நிறைந்த வடி
வுள்ள ஒரு புத்திரனைப் பெற்றார். புத்திரன் பிறந்த
சந்தோஷமான சமசாரத்தைப் பாங்குகள அதிசிக்
கிரமாக வந்து தமமை மறந்த மனக்களிப புள்ளவர்க
ளாக எதிர்நின்று “ஆண்டவனே! எங்கள் தலைவியார்
திருவயிற்றிலிருந்து தேவரீர் புகழே வடிவாகவும்,
புண்ணியமே உயிராகவுங்கொண்டு, பொன்னுலகத்தைக்
காக்கின்ற புரந்தரனும் நாணமடையப் பூவுலகத்தைக்
காக்கத்தக்க வல்லமையுள்ள புத்திரசிகாமணி யுதயஞ்
செய்தது” என்று விண்ணப்பஞ் செய்யக்கேட்ட மனுச்
சக்கராவர்த்தியானவர் துரதேசத்திற் போயிருந்த கப்
பத் துறைமுகத்தில் வந்ததென்று சொல்லக்கேட்ட
வந்திரனைப்போலவும், கூடிப்பிரிந்த மண்ணின் குர

லோசையைக் கேட்ட நாயகனைப்போலவும், தாகங்கொண்டு தவிக்குங் காலத்தில் சமீபத்தே தண்ணீருண்டென்று சொல்லக்கேட்ட தேசசஞ்சாரியைப்போலவும், மனங்குளிர்ந்து உடல் பூரித்து அளவிடப்படாத களிப்புடையவராய் அந்தப் பாங்கிக்குஞ்சு விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களை வெறுப்படையும்படி பரிசு கொடுத்ததும் தாம் நீராடி நியமங்களை முடித்து, வேதவித்துகளாகிய பிராமணர்களுக்கு விதைதானம் சொர்ணதானம் கண்ணிகாதானம் அசுவதானம் கஜதானம் பூதானம் கோதான முதலான தானங்களைக் கொடுத்து, புத்திரன் பிறந்தநாள தொட்டுப் பன்னிரண்டு வருஷமட்டுங் குழிகள் வரிகொடாமல் சர்வமானியமாகத் தாமே யறுபவித்துக்கொள்ளவும், திறை கட்டிவரும் அரசர்களை ஏழு வருஷமட்டும் அந்தத் திறைகளைக் கட்டாமல் தாங்களே யெடுத்துக்கொள்ளவும், சிறைச்சாலையிலிருந்த சத்துருக்களை விட்டுவிடவும், பொக்கிஷ சாலையைத் திறந்துவிட்டு நகரிலும் நாட்டிலுமுள்ளோர் யாவரும் தங்கள் தங்களுக்கு வேண்டியமட்டில் ஏழுநாள் வரையில் எடுத்துக்கொண்டு போகவும், தேவாலயங்களிலெல்லாம் புதிதாகத் திருப்பணிகளும், திருவிழா முதலான சிறப்புகளும் செய்கிக்கவும் கட்டளையிட்டு, பின்னர்த் தான் தேடிவைத்த திரவியத்தைத் தெரியக் கண்டுகொண்டவனைப்போலத் திரைமறைவி லிருந்த அசசெலவக் குழந்தையை வெளிப்படக்கண்டு மனமகிழ்ச்சியடைந்து, இளஞ்சூரியோதயமபோல இந்தப் புத்திரன் இவ்விடத்தி லுதயஞ்செய்தது சிவாறுக்கிரகமே யல்லது வேறெல்லவென்று வியப்படைந்து, சோதிட சாதிரங்களில் வல்லமையுள்ள பெரியோர்களைக்கொண்டு ஒப்பற்ற செல்வங் கல்வி வெற்றி முதலிய அநிஷ்டங்கள் நடனஞ்செய்கின்ற சாதகபலனைக் குறித்துத் தியாகராஜப் பெருமானது திருவருளால் வருததுபற்றி அக்கடவுளின் திருப்பெயர்கொண்டு விதிவிடங்களென்னும் நாமகரணமும், அன்னப்பிராசனம் செள்ள முதலான சடங்குகளும் மிகுந்த விபவமாகவும்

வேதயுக்தமாகவும் அத்து செய்யத்தக்க பருவங்களில் செய்கித்தும், அந்தப் புதல்வனை வாசனீ ராட்டுகித்தும், இனிய வுணவுகளை யூட்டுகித்தும், பொன்னாலும் இரத்தினங்களாலுஞ் செய்க ஸ்ஷணங்களைப் பூட்டுகித்தும், மார்மேலூர் தோள்மேலும் படிமேலும் வைத்து வைத்து முத்தாடியும், திருந்தாத சூதலைச் சொற்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்தும், கற்பக விருஷத்தின் கனியைக் கேட்பினும் அருதக்கணமே தருகித்தாக கொடுத்தும், சிறிய வினையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு களிக்ந்தும், கற்புள்ளவன கணவனை அபசரிப்பதுபோல உபசரித்தும், படிப்பில் ஆசையைவைத்தவன் பாடத்தைப் பாராட்டுவதுபோலப் பாராட்டியும், தன்னை யுயர்ந்தவனாக்க நினைத்தவன் தருமத்தைவளாப்பதுபோல வளர்த்தும், முன் சிறுமையடைந்து பின் செல்வத்தைப் பெற்றவன் அச் செல்வத்தைப் பாதுகாப்பதுபோலப் பாதுகாத்தும் புத்திரசம்பந்தினால் வரும் பயனை யடைந்தவராயிருந்தார்.

இந்தப்படி இனையில்தாத செல்வப் பெருக்கத்தில் வளர்க்க வாழை யிளங்குருததுப்போல வளர்ந்து வருகின்ற புத்திரனுக்கு ஐந்தாம் வயதில் அட்சராப் பிராசம் செய்கித்து, ஏழாம் வயதில் சகல தேசத்தரசர்களுக்குந் தெரிவித்து, நகரையலங்காரஞ்செய்கித்து, பத்மராகம் கோமேதகம் வயிரம வைநீரியம் முதலான இரத்தினகசிதமான கலியான மண்டபத்தில் வேத வேதாங்கங்களில் வல்லவரான பிராமணர்களும் சாபாநக்கிரக சாமார்த்தியமுள்ள தபோதனர்களும் ஆசிரவதிக்கவும், மன்னர் மண்டலீகர்பட்டவர்த்தனர் மருடவர்த்தனர் அமைச்சர் உறவினர் சிநேகர் முதலானவர்க்கு கணிகாவும், சமங்கலப் பெண்கள் சோபனம் பாடவும், பேரி சங்கம் மிருதங்க முதலான மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கவும், நல்ல சபமுடித்தத்தில் வேதவிதிப் பிரகாரம் உபநயன கலியாணமும் சகல வேதாசக சாஸ்திரங்களிலும் வல்லமையுள்ள ஆசிரி

ரைக் கொண்டு வித்தியாரம்பமுஞ் செய்வித்தார். சில நாளகளுக்குள்ளே விதிவிடங்க னென்னும் அப்புத் திரனானவன் வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள், புராணங்கள், ஸ்மிருதிகள், இதிகாசங்கள் முதலான கலைகளில் ஆசிரியனைப் பார்க்கிலும் எண்மடங்கு வல்லமை யுள்ளவனாக; யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், ரதாரோகணம், கில்வித்தை, வாள்வித்தை, இந்திரஜாலர், மகேந்திரஜாலம் முதலான ஸமஸ்த விதைகளையுங் குறைவறக் கற்றுக்கொண்டு, ஆதிசேடனைப்போல் அறிவும், காமனைப்போல் கட்டழகும், ஆன்சங்கம்போல் ஆண்மையும், மதயானைபோல நடையும், மார்த்தாண்டன் போல வாய்மையும், கற்பகளிநுக்கம்போல் கொடையு முடையவனாய்; சிவபக்தி, சீவகாருண்னியம், பொறுமை, அன்பு, ஆசாரம், ஒழுக்கம், ஊக்கம், சாந்தம், சற்சனநேய முதலான நற்குணங்களுடன் உயிர்க்கு முடிவு நேரிடுமானாலும் உண்ணாரியே பேசுவதும், உறுதியே சொலலுவதும், இன்சொல்லே கூறுவதும், இதமே செய்வதும், பயனுள்ள காரியங்களுையே பாராட்டுவதும், பிராமணர் தவத்தோர் முதலான பெரியோர்களைக் கண்டால் அன்போடும் அச்சத்தோடும் எதிர்கொண்டு தலையால் வணங்கி வாயால் வாழ்த்துவதுமாகிய நற்செய்கையையுடையவனாய், மாதா பிதாக்களது மனக்குறிப்பறிந்து அவரிசையின்வழி நடந்து மகிழும்படிசெய்து இளமைபருவத்திற்றினே எல்லாமறிந்தவனென்று கண்டோர் கொண்டாடவும் கேட்டோர் மனங்களிககவும் இளவரசு பட்டத்துக்குத் தகுந்த பருவமடைந் திருந்தான். அப்படியிருந்த நாள்களில் ஒருநாள் அவ்விதிவிடங்களென்னும் இராஜபுத்திரன் தன் பருவத்துக்கொத்த இராஜ குமாரர்களும் மந்திரி குமாரர்களும் சூழ்நதுவர, தன் பிதாவாகிய மனுசசோழருடைய சமூகத்துக்கு வந்த, பிதாவினது திருவடிகளுக்கு அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகத் தண்டனிட் டெழுந்த துஸொதுக்கியும் உடம்பொடுக்கியும் கைகட்டியும் வாய் புதைத்தும் எதிரே நிற்க, அப்,

போது மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர் நெடுநான் பிரிந்திருந்த கன்றினைக்கண்ட பசுவைப்போலவும் இடந்தெரியாதிருந்த புதைபலை பெதிர்படக் கண்டவனைப்போலவும் கண்கள் கனிகூரககண்டு உள்ளமும் உடலும் பூரித்துத் தமது இரண்டு கைகளாலும் தழுவி யணைத்தெடுத்து, மடிமேல் வைத்து, உச்சிமோந்து, முதுகைத் தடவி, “எனக்கு நெடுநாளாகவிருந்த மனக்குறைவைத் தவிர்த்து இம்மை மறுமைப் பயனைக் கொடுக்கும்படி பிறந்த அருமையாகிய அமிர்தத்தை யொத்த என் புத்திரனே! உன மனதில் ஏதோவொரு எண்ண முண்டானதாகத் தோன்றுகின்றது; அவ்வெண்ணம் இன்னதென்று வெளிப்படுத்தவேண்டும்” என்று கேட்டார். அதுகேட்ட விதிவிடங்கள் “முன்றலுததிலுங் கேடில்லாத கோத்தியை நாட்டிய பெருந்தன்மையுடைய தேவரீரைப் பிதாவாகப் பெற்ற அடியேனுகு எண்ணங் கொள்வதற்கு என்னகுறை யிருக்கிறது? நமது குலதெய்வமாயும், இஷ்டதெய்வமாயும் கமலாலயத்திலெழுந்தருளிய தியாகராஜப்பெருமானைத் தரிசித்து வரவேண்டுமென னுமஎண்ணமொன்றுமாதிரிமுண்டு. இவ்வெண்ணம் இடையூறில்லாமல் நிறைவேறுமபடி தேவரீர் திருவுள ளங்கொள்ளவேண்டும” என்று விண்ப்பஞ் செய்தான்.

அதுகேட்டு அரசனானவர் சர்வ வல்லமையுள்ள சுயம்புவாயும், கருணைக் கடலாகிய கடவுளாயும், பிள்ளைக்கலி தீர்த்த பெருமானாயும் விளங்கிய தியாகராஜப்பெருமானைச் சேவிப்பதற்குத் தடையுண்டோ? தனக்கினையிலாத தருமமூர்த்தியைத் தரிசிக்கவேண்டுமானால் தடுப்பவர் யார்? புண்ணியநதேடப் புத்திரன் தொடங்கினால், தந்தை தடைசெய்வானோ? நானே கற்பிக்கவேண்டிய நல்விஷயத்தை நீயே தெரிந்து செய்யத் தொடங்குவது நான் பூர்வஞ்செய்த புண்ணியமல்லவோ? பிள்ளைதேடும் புண்ணியம் பிதாவுக்கு முண்டென்று பெரியோர் சொல்வது பிழைபடா தென்

பதை னானறியேனோ! நெல் முதலான பசிருக்கு நீர்
 விடுவோரையும், குருடர்க்குக் கோல் கொடுப்போரை
 யும், இரவில் வந்தவர்க்கு இடங் கொடுப்போரையும்,
 அஞ்சி வந்தடுத்தவர்க்கு அபயம் கொடுப்போரையும்,
 தாகங் கொண்டோர்க்குத் தண்ணீர் கொடுப்போரையும்,
 பசிகொண்டு பரிதபிப்போர்க்கு அன்னங் கொடுப்போ
 ரையும், சேற்றில் விழுந்து திகைக்கின்றோர்க்குக் கை
 கொடுப்போரையும், ஆற்று வெள்ளத்தில் அகப்பட்
 டோரைக் கரையேற்றுவோரையும், சத்திரங் கட்டித்
 தருமஞ் செய்வோரையும் தடுத்தாலும் குருதரிசனம்
 சிவஞானிதரிசனம் சிவதரிசனம் செய்வோரை ஒரு
 காலுந் தடுக்கப்படாது; ஆதலால் புத்திரனே! உனக்கு
 வேண்டிய சிறப்புகளுடன் சுகமாகப்போய் ஆண்டவ
 னைத் தரிசனஞ் செய்து சிவஞானமுந் தீர்க்காயுளும்
 பெற்று வருவாய்” என்று கட்டளையிட்டார். அந்நகக்
 கட்டளையை அன்புடன் தலைமேற்கொண்டு வணங்கி
 விடை பெற்று, மாதாவினிடைத்திற் போய்ப் பத்தியுட
 னே பணிந்தெழுநது கைகூப்பி நின்று, அநேக விர
 தங்களை யனுஷ்டித்து அடியேனைப் பெற்றெடுத்தது,
 கண்களை யிமைகள காப்பனபோற் காத்து வளர்த்த
 தாயே! அடியேன் தெய்வசிகாமணியாகிய தியாகரா
 ஜப பெருமானைத் தரிசனஞ் செய்யவேண்டும்; இதற்
 குத் தந்தையாருடைய சமமதம் பெற்றுக கொண்
 டேன்; இனி யுமது உள்ளமும ஒருமித் தருளவேண்
 டும்” என்று குறையிரநதுகொண்டான். அதுகேட்ட
 தாயானவள உருகுகத்துடன் மனமகிழ்ச்சிகொண்டு,
 முகமலர்ந்து முலைகளிலிருந்து பால் பிரிடவும், கண்
 களில் ஆசைநீர் ஈருமபவும் தன்னருமைத் திருமகனை
 நோக்கி, “இறைவனையும் என்னையும் நற்கதியிற் சேர்க்க
 வந்த நாயகமே! நாங்கன முன்செய்த தவப்பயனாலே
 கிடைத்த முததமே! எங்கள் வருததமெல்லாந் தீர்க்க
 வந்த மாணிக்கமே! கல்வியிற் சிறந்த கண்மணியே! சுந்
 தரவடிவமுள்ள சூரியனே! சாந்தகுணமுள்ள சந்திர
 னே! பேரறிவுடைய பிள்ளாய்! நெடுநாளாகப் பலவித

மான தருமம், தானம், தவம் முதலியவற்றைச் செய்தும் பெற்றுக்கொள்ளாமல், தியாகேசர் சந்திதிக்கு நடந்து அந்தக் கடவுளின் அறுக்கிரகத்தால் உன்னைப் பெற்றுக்கொண்டோம்.

அப்படிப்பட்ட பெருங்கருணையுள்ள பெருமானை நீ தரிசிக்க வேண்டுவது அடுத்த காரியந்தான்; ஆதலால், நீ போய்ச் கண்குளிரக் கண்டு தரிசித்து, உபநயன முதலான மங்கலக் கோலங்கண்ட எனது கண்கள மணக்கோலமுங் கண்டு களிப்பபடைய வேண்டுமென்று எண்ணியிருக்கிற என்னென்னம விரைவில் முடியும் படி ஒரு வரததையும பெறுவதாக கடவாய்" என்று விடை கொடுத்தான். அவ விடையைப் பெற்றுக்கொண்ட விதிவிடங்கள், தன் அரண்மனைக்கு வந்து தயிலம், சந்தனம், கஸ்தூரி, பால், தயிர், ரெய், பழம் முதலான அபிஷேக திரவியங்களும; மாணிக்கமாலே, மரகதமாலே முத்தாமாலே, பௌமாலே, பொனமாலே, வசகிரமுடி, இரத்தினகுண்டல முதலான திருவாபரணங்களும்; கொன்றைமாலே, துமபைமாலே, விலவமாலே, சண்பகமாலே, முல்லைமாலே, மல்லிகைமாலே முதலான திருமாலேகளும்; வெண்பட்டு, கோசிகுப்பட்டு, பித்தாம்பரம் முதலான திருவாடைகளும்; மழறும் வேண்டிய திரவியங்களெல்லாமுந் தியாகேசர் கோவிலுக்குக் காரியகாரர்கள் வசததில் முன்னதாக அனுப்புகிறது, பின்பு தான் மஞ்ரனச் சாலையல் வாசநீராடி வெண்பட்டுத்துச் சிலத்தியானத்துடன் திருநீறு தரித்துத் திலகமணித்து; கிரீடம், குண்டலம், கண்டசரம், வாசுவலயம், பதக்கம், சரப்பளி, கடகம், ஆழி, பொறபூணூலால், பொன்னரைநூல், உதரபந்தனம், வீரகண்டை முதலான பூஷணங்களும் பூண்டு, ஜோதியமமான பித்தாம்பர வுத்தரிபம் மேலேதரித்து, நவரத்தின மிகைத்து வொரு பொற்பிரம்பைக கையிற் பிடித்துக்கொண்டு, அரண்மனை வாசலைவிட்டு வெளியே புறப்பட்டு, வேதபாடகராகிய வேதியா முதலானவர்களுக்குப் பலபல

தானங்கள்செய்து, மனோவேகமும் பின்னடையத்தக்க
 வேசமான நடையுள்ள நான்கு குதிரை கட்டிய மகா
 மேருவைப்போல உயர்வுள்ள ரத்தின கசிதமாகிய
 ரதத்தின்பேரில் ஆரோகணித்துக்கொண்டனன். அப்
 போது வேதவேதியர், மீமாமசகர், தார்க்கிகர், வையா
 கரணிகள், சோதிடர், ஆபுளவேதியர், வேதாந்தியர்,
 ஆகமசித்தாந்திகள், புராணிகர், சமயசாததிரப் பிர
 சங்கிகள் முதலான வித்தியா வல்லவர்களும்; மந்திரி,
 பிரதானி, தானாபதி முதலான காரியத் தலைவர்களும்;
 கிரேகர், உறவினர், புரோகிதர் முதலானவர்களும்; மன்
 னர், மண்டலீகர், பட்டவர்க்குனர் மகுடவர்க்குனர்
 முதலான அரசர்களும தங்கள் தங்கள் பெருமைக்குத்
 தக்க வாகனங்களிலேறிச் சூழ்ந்துசென்றனர். நெற்றிப்
 பட்டம் கீம்புரி முதலான அணிகளா சூட்டி அலங்காரிக
 கப்பெற்ற மதயானைகள் காச்சித்துச் சென்றன; முத்
 துக்குஞ்சம், முதலுவடம், முதலுவாளி, கிண்கிணி
 மாலை, பொற்கலனை முதலான அணிகளா லலங்காரிகப
 பெற்ற வலிபுள்ள குதிரைகள் களைததுச் சென்றன;
 வீரபட்டம், வீரசங்கலி, வீரகண்டை முதலான அணி
 களையணிந்த வீரர்கள் ஆரவாரித்ததுச் சென்றனர்; மவ
 கலப்பாடகர் பாடினர்; வந்தியா மாகதர் புதும்புத்தனர்;
 மங்கல மங்கையர் வாழ்த்தினர்; நாடககணிகையா நட
 னஞ் செய்தனர். பட்டாங்கு படிக்கவும், கட்டியங் கூற
 வும், அஷ்ட மங்கலங்களை யேடுதிச் சுமங்கலிகள் சூழ்
 நனுபோகவும், வெள்ளை வட்டக் குடைகள் நிழற்றவும்,
 வெண்சாமரை வீசவும், மயிற் குஞ்சங்கள் சுழற்றவும்,
 பூதட்டேந்தவும்; பேரிகை, தம்பட்டம், தகரை, உடு
 க்கை; சச்சரி, தாளம், மத்தளம், தாரை, சின்னம், மல
 லரி, சங்கம், எக்காளம், ருத்திரவீணை, நாரதவீணை,
 தும்புருவீணை, இராவணஸ்தம், கின்னரி, புள்ளாவது
 மூல் முதலான தோற்கருளி, துளைக்கருவி, கஞ்சக்கருவி,
 மிடறறுக்கருவி, நரம்புக்கருவி என்கின்ற ஐவகையா
 னும் முப்பத்திரண்டு வாததியங்களு முழங்கின; தேரிற்

கட்டிய மணிகளினோசை கணீர் கணீரென்று சத்தித் தன; ஆடுகின்ற மாதரது அடிகளிற் பூண்ட சிலம போசை கலீர் கலீரென்று ஒலித்தன; சகல மங்கல சம்பிரம ஆடம்பரங்களுடன் மாளிகைகளின் வாயில் கள்தோறும் மலர்ப்பரதரிட்டு மணிமாலைகள் தூக்கி, வாழை கழுக்குள நாட்டி, மெழுகை கோலமிட்ட திண்ணைகளிற் பூரணகலசங்களும், பொற்பாவைகளும், முளைப்பாலிகைகளும், முகங்கள்க்குகளும், வெண்சாமரைகளும், இணைகயல்களும், கண்ணாடிகளும், பூநதட்டுகளும், மங்கலமாக வைத்து அலங்கரித்து, பரிமள திரவியங்களைக் கலந்த பனிரீர்தெளித்துத் தூளி யெழும்பாமல தளஞ் செய்தும், ஆடல்பாடல் முதலான விநோதங்களைக்கொண்டும் விதி விளங்கியது. அவ்விதியினிடத்துத் தேவேந்திரன் தியாகராஜ தரிசனஞ் செய்யப்போவதுபோல அவ்விதிவிடங்க னென்னும் இராஜ குமாரன் தேரை நடத்தினான்.

அப்பொழுது இரதி, இந்திராணி முதலான தேவ மாதர்களை யொத்த அவ்விதியிலுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்க ளெல்லாம் அப்புத்திரனைக் கண்டு, மணமுள்ள மலரை வண்டுகள சூழ்ந்ததுபோலவும், இனிய சுவையுள்ள தேனை ஈசுகள சுற்றியதுபோலவுஞ் சூழ்ந்துகொண்டனர். அம்மாதர் கலை நெடுந்நதும், கைவளை சோர்ந்தும், கண்ணீர் ததும்பியும், சூழலவிழ்ந்தும், கொங்கைகள் விமமியும், பசலைபோர்த்தும் மையலடைந்த மனத்தவர்களாய், “கருமபை விலலாகவுடைய காமனைப் பார்க்கிலும் எண்மடங்கு அழகுடைய இனவரசே! கண்ணிகைப் பருவமுள்ளவளே நான், என்மேற் கடைக்கண் செய்யாயோ” என்றும், “எழுதப்படாத சுந்தரவடிவமுள்ள இனங்காளையே! புருஷர்முகம்பாராத பூவையே நான், என்னைப் புணர்ந்து போகாயோ” என்றும், “கண்களுக்கு நிறைந்த கட்டழகனே! காவலழியாத காரிகையே நான், என்னைக் கலந்துபோகாயோ” என்றும், ‘சுபலக்ஷணங்கள் நிறைந்த சுந்தரவடிவனே! கலியாண

மில்லாத கன்னிகையே நான், என்மேற் கருணை செய்
யாயோ” என்றும், “மனுசசக்கரவர்த்தி பெற்ற மதபா
னையே! சிறுவயதுள்ளவளே நான், என்னைத் திரும்பிப்
பாராயோ” என்றும், “அதிசயிக்கத்தக்க அழகனே!
நிறையழியாத நேரிழையே நான், சுற்றே நின்றபோ
காயோ” என்றும், “இந்த ராஜபுத்திரனுக்கு விதிவிட
ங்கனென்று பெயரிட்ட பெரிபோர்க்கு அனந்ததரம்
அடிககடி தெண்டனிட்டாலும் போதாதே” என்றும்
தயமிறுமே பேசி மனதுருந்த தம்மை மதநதார்
கள். சிலமாதரோ “வாசமுள்ள தயிலம்பூசி மணமுள்ள
மலாமலை சூழ்ந்து வானைப் பூ விதழ்போல வகிர்ந்து
குயில்முகம்போல முடியிடசிப பளிங்குச சிமிழ்க்குள்
ளிர்ந்து தோனறுகின்ற பருத்த நீலககல்போல தாவ
ளயமான தலைசாததுக்குளிர்ந்து சிறுகித் தோன்று
கின்ற குடியியும், பாகுகின்றவரது பார்வைக்கு இன
பந்தருகின்ற தோற்றமும், மாறாத மலர்ச்சியும், மனோ
ரஞ்சிதமான அழகும், குளிர்ச்சியும் ஒளியும் பெற்றுச்
செந்தாமரை மலர்போல விளங்கும் முகமும், கருமை
மிருந்து செமமை கலந்து காருணணியந் ததும்பி இங
கித் திறந்து சிறிதேயிமைத்து மனோரம்பியமாய் மலா
போன்று நீண்டகண்களும், ஒளிகொண்டெயர்ந்துநீண்ட
நாசியும், குண்டலமணிந்து நீண்டு அகன்ற செவியும்,
திரிபுண்டரந் தரித்துத் திலகந் தீட்டி அழகு பெற்று
அகன்று உயர்ந்த நெற்றியும், பவளம்போற் சிவந்து
திரண்ட உதடு, முலையரும்புகளபோலச் சிறுத்து
நெருங்கி யொளியீசம் பற்களும், குறுகி மென்மையா
கிச் சிவப்பேறிய நாவும், கண்டசர முதலான ஆபரணங்
களை யணிந்து வலம்புரிச் சங்குபோல் திரண்ட கண்ட
மும், மததளம்போளாத திரண்டு மதநரமலைபோல உயர்
ந்து கண்டோர் கண்களையுங் கருத்தையுங் கட்டுகின்ற
சுகந்த மாலையணிந்த வெற்றியுள்ள தோளும். விணைத்
தண்டுபோல நீண்டு தாழ்ந்து கடகமணிந்த கையும்,
தாமரைமலர்போற் சிவந்து மிருதுவாகி மழைபோற்
சொணம பொழிகின்ற முன்கையும், விளக்கமிருந்து

பதக்க முதலானவை யணிதே களப கஸ்தூரிகள் பூசிக்
 கண்ணாடி போல அகன்று மலைபோல வயர்க்கை மார்பும்,
 சிறுத்தயர்க்கை வரியும், அழ்நத அழகுமற்ற உந்தி
 யும், பாசீர்த்துதிக்கைபோன்று திரண்ட தொடையும்,
 வட்டந் தோன் றுந் தகைகொண்டு செழிப்புள்ளமுதங்
 காலும், திரண்டு நீண்ட கண்ணகாலும், தாமரை மலா
 போன்று வீரகண்டை யணிந்த கால்களும், வரம்பு கட
 வாத வடிப்பமுள்ள வடிவமுடைய இந்த இராஜபுத்திர
 கைக கண்டு களிப்பாற்றுக நானென தவஞ் செயதே
 னே” என்று, “இராஜ சிங்கமாநிய இந்தக் குமாரனைச்
 சீராஜ்யத்தவன் பிரமதேவனே யானால், இவனழகிய
 குதகந்தகபாதிரி இனி வங்கே உண்டுபண்ணுவானே”
 என்று, “இவ்வழகனது வடிவைக் கண்டால் உரு
 காத கால்கலலும் உருகுமானை பேதைமையுள்ள
 பெண்கள மலம் உருகா திருந்தேமே” என்று, இவ
 னது பூரண சந்திர விம்பம்போன்ற புன்னகையொன
 றுமே மூன்றுலகத்திலுமுள்ள பெண்களுமெல்லாம்
 பித்தேற்றுமே” என்று பலவிதமாகத் தனித்தனிச்
 சொல்லி மோகங்கொண்டு நின்றார்கள். அவயிதயி
 னுள்ள வாலிபர் வாராதபர் முதலான புருஷ சனங்க
 ளெல்லாங்கண்டு, “ஆ! ஆ!! இவ்வுபுத்திரனே இராஜ
 புத்திரன், இவனுக்குமுன் மற்ற ராஜபுத்திரமெல்லாம்
 இராஜசபுத்திரரே” என்று; “இவன் வடிவே வடிவு,
 இவன் வடிவுக்குமுன் மற்றவர் வடிவெல்லாம் மரவடி
 வே” என்று; இவன் சுற்ற விதையே விததை, இவ
 னுக்குமுன் மற்றவர் சுற்ற விதையெல்லாம் மாய
 விதையே” என்று; “இவன் குணமே குணம், இவ
 னுக்குமுன் மற்றவர் குணமெல்லாம் வில்லின் குணமே”
 என்று; “இவனே இளவரசு, இவனுக்குமுன் மற்ற
 இளவரசெல்லாம் பூவரசே” என்று; “இவனே சீமான்,
 இவனுக்குமுன் மற்றச் சீமான்களெல்லாங் கலைமான்
 களே” என்று பேசி வியந்தோர் பலர்; “இவன் வீரமே
 வீரம், இவன் வீரத்துக்குமுன் மற்றவர் வீரமெல்லாந்
 சுவவீரமே” என்று; “இவன் யௌவனமே யௌவ

எம், இவன் யௌவனத்துக்குமுன் மற்றவர் யௌவனமெல்லாம் வெவ்வனமே” என்றும்; “இவன் பாக்கியமே பாக்கிடும், மற்றவர் பாக்கியமெல்லாம் நிர்ப்பாக்கியமே” என்றும்; “இவனைப் பெற்றவரே பெற்றவர், மற்றவரெல்லாம் பெண் பெற்றவரே” என்றும் பேசினோர் சிலர்; “இந்தக் குணரகதினமான புதல்வனைப் பெறுதற்கு நமது மகாராஜனும் அவரது மனைவியாரும் என்ன நோப்பு நோற்றாரோ” என்றும், “வெற்றியையுடைய வீரசிங்கமபோன்ற இந்தப் புத்திரனது திருமுக மண்டலத்தில் சாதந ததுப்புக்கிறானவே” என்றும், “இவனது கண்களா கருணை பொழிகின்றனவே” என்றும், “இவனது வடிவில் அழகு ஒழுகுகின்றதே” என்றும், “நெடுநாளாகக் கண்டுகளிக்க வேண்டுமென்று எண்ணி யெதிர்பாராததிருநத நமக்கு இன்று தியாகராஜப்பெருமான திருவருளல்லவோ இந்த இராஜ புத்திரனை இவ்விதத்தில் வருமபடி செய்தது? இனி அவ்வருளுக்கு என்ன கைமமாறு செய்வோம்” என்றும் பேசி மெழுகிறோர் சிலர். “இந்தப் புத்திரன் தியாகேசப்பெருமான வரததினால் தோன்றினான் என்பதை இவனது அறபுதமான வடிவம் காட்டுகின்றதே” என்றும், “நமதரசனுக்குச் சந்ததி யில்லாமையால் பிற்காலத்தில் உலகம் என்ன பாடுபடுமோ வென்று எண்ணி இளைத்திருநத நமது துன்பத்தை யெல்லாம் நீக்கி, இன்பத்தைக் கொடுத்த இப்புத்திரனுக்கு நாம் செய்யும் உபகாரம் ஒன்றும்ல்லையே” என்றும், “மனுசசோழ மகாராஜனைப் போல நமமையெல்லாம் பாதுகாத்து வருவா நென்பதற்கு வேறே அடையாளம் வேண்டுமோ! இவனிடத்திற் கருணை ததும்புகின்ற கடைககண்களே காட்டுகின்றன” என்றும் பலர் பலவிதமாகத் தனித்தனிச் சொல்லிககொண்டு சூழ்ந்து நின்றார்கள். இந்தப் பிரகாரம் அவ்வவ் விதியிலுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்களும் புருஷ ஜனங்களும் பாரததுப பார்த்துப் பலவிதமாகப் புகழ்ந்து நெருங்க விதிவிடங்கள் தேரிலேறிச் சென்றன. செல்லுமபோது ஒரு விதியில் தேரிலே கட்டிய குதி

ரைகள் தேர்ப்பாகன் வசத்தைக் கடந்து தெய்வத்
தின் வசமாக, அதிவேகமாக அத்தேரை யிழுத்தாக்
கொண்டு சென்றன. அததருணத்தில் தாய்ப் பசுவா
னது பின்னேவர, முன்னேவரத் அழகுள்ள ஒரு பசுவ
கன்றானது “இளவகன்று பயமறியாது” என்கிற
மொழிப்படியே துள்ளி உருதித்துக்கொண்டு எதிரே
வந்து இராஜகுமாரனைச் சூழ்ந்து வருகிற சனத்திரள்
களுககுள்ளே ஒருவரு பறிந்துகொள்ளாதபடி ஊழ்
ளினையாற் கண்மபகரு செய்வித்து, உட்புதுரது அதி
வேகமாகச் செல்கிற தேர்ச்சக்கரத்தில் அகப்பட்டு,
அரைபட்டு, உடலமுறிந்து, குடல்சரிந்து, உயிர்விட்டுக்
கிடந்தது. உடனே அந்தப் பசுங்கன்று தனது தேர்ச்
சக்கரத்தில் அகப்பட்டதைக் கேட்ட விதிவிடங்கள்
இடியோசை கேட்ட நாகமபோலத் திடுக்கிட்டு, நடுநடு
ங்கித் தேரிலிருந்து கிழேவிழுந்து, எண்ணப்படாத
துன்பத்தோடும், பயத்தோடு மெழுகதுபோய் அப்
பசுங்கன்று இறந்து கிடப்பதைக் கண்டு மதிமயங்கி,
மனம் பதைத்துக் கையுங்காலும் நடுக்கெடுத்துப் பெரு
மூச்சுவிட்டு, உடம்பு வெயாததுச சோபமடைந்து
விழுந்து, சிறிது தெளிந்தெழுந்து, கண்களிலே நீர்
ஆறுய்ப் பெருக சின்று, “சிவசிவா! சிவசிவா!! சங்கரா!
சங்கரா!! சமபுவே! சமபுவே!! மஹாதேவா! மஹா
தேவா!! தியாகராஜபிரபு! தியாகராஜபிரபு!! தேவ?
ரைத் தரிசிக்கவேண்டு மென்றுவந்த அடியேனுக்கு
இப்படிப்பட்ட இடரும் வரலாமா? நன்றி அறியாத
பாவி இவன், நம்மைத் தரிசிக்கத் தக்கவனல்லனென்று
திருவுளங் கொண்டுதானே என்னை இந்தப் பழிக்கு
ஆளாகியது? தேவரீரைத் தரிசனஞ்செய்ய எண்ணி
வந்த அடியேன் கால்வருந்த நடந்து பயபத்தியுடனே
வந்து தரிசிக்கவேண்டும், அவ்வாறு செய்யாமல், செல்
வச் செருகினால் தேரி லேறிகொண்டு ஆடம்பரங்க
ளுடன் பகதியில்லாது பகல்வேஷக்காரன்போல உம்ப
வேஷங் காட்டிவந்த அன்பில்லாத பாவிபாகிய என்

பிழையைக் குறித்து நோவதல்லது, என் பெருமானிடத்துக் குறைசொல்லத தருமோ?

இப்படிப்பட்ட பெரும்பாதகஞ் செய்யத்தானே பின்னையாகப் பிறந்தேன்! விரிந்த பாற்கடலில் விஷம் பிறந்ததுபோல் மறைநெறி தவறாத மனுவின் வம்சத்தில் எதிரற்ற பாயியாகிற நான் ஏன் பிறந்தேன்? பழி பாவங்களைக் கனவிலுங் கண்டறியாத மனுச்சோழராகிய என்பிதாவுக்குப் பெரும்பழியைச் சுமத்ததானே பிறந்தேன்? சிவபெருமானைத் தரிசித்துச் சோபெறலாமென் றெண்ணிவந்த எனக்குச் சிவதரிசனங் கிடை யாது திராபபழிகிடைத்ததே! ஒகோ “எண்ணம் பொய்யாகும், ஏளிதம் மெய்யாகும்” என்கிற வார்த்தைகள் என்னிடத்திலே இன்று அநுபவப்பட்டனவே! ஐயோ! நான்கற்ற கல்வியெல்லாங் கதையாய் முடிந்தனவே; நான்கேட்ட கேள்வியெல்லாங் கேடாய் முடிந்தனவே; நான் அறிந்த அறிவெல்லாம் அவலமாய்விட்டனவே; நான் தெளிந்த தெளிவெல்லாம் தீங்காய்விட்டனவே; அரகரா! இப்படிப்பட்ட தீங்கு வருமென்று அறிந்தால் தேரிலேறேனே; பசுவைக் கொலை செய்வதே பாவவகனி வெல்லாம் பெருமபாவம்! அதைப் பார்க்கிலும் பசுங்கன்றைக் கொலைசெய்வது பஞ்சமா பாதகத்தினும் பதின்மடங்கு அதிகமென்று பெரியோர் சொல்லக்கேட்டறிந்திருக்கிற நான், இன்று அந்தப் பாதகத்துக்கு ஆளாகியுங் உயிரை விடாமல் உடலைச் சுமந்திருக்கிறேனே; இளங்கன்று எதிரே வரவும் அதைப் பாராபல அதன்மேல் தேரை நடத்தியது செலவச் செருக்கல்லவோ வென்று உலகத்தோர் பழிக்கும் பழிகுத்தான் உடம்பெடுத்தேன்; நான் புத்தியூர்வமாக எள்ளளவாயினும் அறிந்திருப்பேனானால் இப்படிப்பட்ட அபாயம் நேரிடவொட்டேன். என்ன செய்வேன்! என்ன செய்வேன்! மனுச்சோழர் காலத்தில் அவர் புத்திரன் ஒரு பசுங்கன்றைக் கொன்று மென்னும் பழிமொழியை உலகத்தில் நிலைபெற நாட்டி

னேனே; நீதி தவறாது உலகத்தை யெல்லாம் ஆளு
கின்ற மனுச்சக்கரவர்த்தி பென்னு மகாராஜனுக்குப்
பின்னையாகப் பிறக்குப்படியிருந்த நல்லினை இப்போது
பேயாகப் பிறப்பதற்குத் தக்க தீவினையாய்விட்டதே,
இந்தப் பிறப்பிலே இப்பழியை யேற்றுக்கொளவத
ற்கு முன்பிறப்பில் என்னபாவஞ் செய்தேனோ? தூய்
மையுள்ள சூரிய குலத்திற்கு ஆசியாகிய மனுவென்ப
வரும் அவா வழிகுதுப் பின்வழியாகத் தோன்றிய
குலோத்துங்க சோழர், திருநீற்றுச் சோழர், காவிரி
கரைகண்ட சோழர், மனுவீதிச்சோழர், இராஜேந்திர
சோழர், ராஜகுடாமணிச் சோழர், ராஜராஜ சோழர்,
உறையூர்ச்சோழர், மண்ணளந்தசோழர், கங்கைகொ
ண்டசோழர், தேவர் சிறைமீட்டசோழர், மரபுகிலை
கண்டசோழர், எமனைவென்றசோழர், சுந்தரசோழர்,
மெய்க்நெய்ச சோழர் முதலான என மூதாதைகளான
முன்னோர்க ளெல்லாம் தீமையைச் சேராது செங்
கோல் நடத்தியபடைந்த கீர்த்தி இக்காலத்தில் எடுக்கப்
படாத பழியைச் சமந்த என்னால் மறைந்து போகும்
படி நேரிட்டதே; ஐயோ! இதை எண்ணும்போது
நான் குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக் காமபா
னேனே; மரபழிக்கவந்த வசகிராயுத மானேனே; கன்
றுக்குப் பாலுடாதவனைக் கண்டாலும் பாவமென்று
சொல்லுகிற பெரியோர்கள், சேங்கண்ணைத் தேர்க்
காலிலிட்ட என்னைக் குறித்து என்ன சொல்வார்கள்?

இந்தக்கன்று எங்கே பிறந்ததோ! எங்கே வளர்ந்த
தோ! எங்கே போக வெண்ணியதோ! இங்கே வந்து
இறக்க நேரிட்டதே! சுந்தரமுள்ள இககன்று இறந்த
தைக் கண்ட எனக்கே யிவ்வளவு துக்க முண்டாயிருக்
கின்றதே! இதை ஈனற தாய்ப்பசு கண்டால் என்ன
பாடுபடுமோ! இச்செய்தியை யென் பிதாவானவர் கேட்
பாரானால் ஏதாய் முடியுமோ! வார்த்தைமாத் தீரத்திலே
பழியென்று சரசஞ் செய்கின்றவாக் கையுந் தண்டிக்கி
ன்ற தந்தையார் திருமுகத்தில் தகுதியல்லாத பழியைச்

சுமந்து தண்டனைக்காளாகிய நான் எவ்வாறு விழிப்
பேன்! இனி இவ்வுலகில் பழிக்காளாகி உண்டுமென
உலாவி உயிர் வைத்திருக்கமாட்டேன். இன்றே என்
னுயிரை யிழந்துவிடுகிறேன்” என்று பலவிதமாகப் பரித
பிதது, துக்கசமுத்திரத்தி லுழந்திக் கரைகாணாதவனாகி
நின்றபோது, உடன் சூழ்ந்துவந்த அரதணர் அமைச்சர்
முதலானோர் ராஜகுமாரனைப் பார்த்துத் தாங்களும்
விசன மடைந்தவர்களாய், “ஓ விவேகமுள்ள விதிவிடங்
கனே! நீர் என்ன கெடுதி நேரிட்டதென்று இப்படிப்
பிரலாபிக்கின்றீர்! அந்தப் பசுவின் கன்றை நீர் கொல்ல
வேண்டுமென்று கொன்றீரோ! அல்லது அரதக் கன்று
தேர்க்காலை அகப்படுவதை அறிந்தும் அஜாக்கிரதையா
யிருந்தீரோ! அக்கன்று ஒடிவந்ததைச் சூழ்ந்திருந்த நாங்
கள் ஒருவரும் அறியோமே! நீரெப்படி யறிவீர்! அது
கர்மவசத்தாலே யெல்லார்கண்களிலும் மண்களைத்தூசி
வலியவந்து மடிந்ததே! அதற்கு நீர் என்ன செய்வீர்?
மிருகஜாதிகளிலே உயர்வுள்ள பசுவின்கண்டு இதக்கநேரி
ட்டதே யென்று எண்ணியெண்ணிச் சோந்திப்போகின்
தீர்! ஆனால் அசற்றென்ன செய்வோம்! பொருத்ததி
பென்று கழுத்தரிந்து கொள்ளலாமே! இதனால் நமது
குப பழிபாவம் ஒன்றுமில்லை; ஆயினும் இதுபற்றியுமூன்
மனது ஆலோசனையது அவலங் கொள்ளுகின்ற படியால்
வேதத்தில விதித்திருக்கின்ற பிராயச்சித்தங்களுள்
இதற்குத் தக்கது எதுவோ அதைக் கேட்டறிந்து
செய்து கொள்ளலாம். நீர் சித்தங் கலங்காமல் தேரி
லேறும்” என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்ட விதிவிடங்
கண “நடுவாகப் பேசுகின்ற நல்லோர்களாக விருந்தும்
காலவேறுமையால் கருத்து வேறுபட்டு முக நடபா
கப் பேசி முகந துடைக்கின்றவர்களபோற் சொன்னீர்
கள்; இதென்ன ஆசசரியம்! பூவம் எங்கள் வம்சத்தில
சிபிச்சக்கரவர்த்தி என்பவர் ஒருவா, ஒருவேடன் துற
த்திகொண்டு வரப் பயந்த அடைக்கலமாகப் புருந்த
புறவுக்கு அபயஹஸ்தஞ் செய்து, பின்பு அவ்வேடன்
வந்து புறவைக்கேட்டி வழக்கிட்டபோது அந்தப்புரு

வுக்கு ஈடாகத் தமது சரீரத்திலுள்ள மாமிசத்தையெல்லாம் அரிந்தரிந்து தராசில்வைத்தும் நிறைகாணாமலிருக்க அதுகண்டு தாழும் அந்தத் தராசிலேறினார். அவர் பட்சி ஜாதிகளில் சாமானியப் பிறவியாகிய புறாவின் உயிர்க்கொலைக்கே அஞ்சித் தம்முடம்பைக் கொடுத்தது மன்றி உயிரையுங் கொடுத்தாரானால், அப் பட்சி ஜாதிகளில் விசேடப் பிறப்பாகிய கருடன் முதலான வுயிர்களினிடத்து எப்படிப்பட்ட காருண்னிய முள்ளவராயிருக்கவேண்டும்? அதனினும் உயர்ந்த மிருக ஜாதிகளில் எவ்வகைப்பட்ட கிருபையுடையவராயிருக்கவேண்டும்? அதனினும் அம்மிருக ஜாதிகளில் விசேடமாகிய பசுக்களிடத்தில் எப்படிப்பட்ட இரக்கமுள்ளவராயிருக்கவேண்டும்? அதனிலும் பசுவின் கன்றுகளிடத்தில் எவ்வகைப்பட்ட தையுள்ளவராயிருக்கவேண்டும்? அப்படிப்பட்டவருடைய வம்சத்தில் நான், பிறந்தும் இன்று வியதில் வரும்போது யாரோ பயங்காட்டித்துறத்த அதுலை நடுங்கி என்னெதிரே அடைக கலமாகத் துள்ளியோடிவந்த இரதப் பசுங்கணறை அபயாஸ்தங் கொடாமல் அநியாயமாகத் தேர்க்காலில் அகப்பட்டிறந்துபோகச் செய்தேனே! இப்படிப்பட்ட என்னை என்னசெய்தாற் றீரும்! என்னை இதற்குத்தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளுமபடி சொன்னீர்களே. எங்கள் வமிசத்திலிருந்த அரசர்கள் இரக்கத்துடன் நீதிவறாது அரசுசெலுத்திவந்த கிரமத்தையும், என் பிதாவாகிய மனுசசோழர் நடுநிலைமை தவறாமல் எவ்வுயிர்களையும் தம்முயிர்போலப் பாதுகாத்து வருகின்ற முறைமையையும், அரசர்க்குக் கோபுசை செய்வது கடனென்ற வேத வாக்கியத்தையும், அரசா பசுக்களுக்கு யாதொரு குறையும் நேரிடவொட்டாமல் மிருக ஜாதிகளையுடன் விருத்தி செய்க்க வேண்டுமென்கிற பெரியோர் வாக்கியத்தையும் ஐயோ! எங்கே அனுப்பிவிட்டு இங்கே பிராயச்சித்தஞ் செய்து கொள்ளுவேன்” என்று துயரத்துடன் சொல்லினான். அது கேட்ட அவ்வந்தணர் முதலானவர்கள் “வாராய் ராஜ

புத்திரனே! நாங்கள் முகத்துக் கிச்சையாக முன்னொன்று பேசிப் பின்னொன்று சொல்லுகின்றவர்க ளல்லம்; நெடுநாளாக எங்களுடன் பழகியிருந்தும் எங்கள் சுபாவம் இன்னம் உமக்கு நன்றாகப் புலப்படவில்லை யென்றுதோன்றுகின்றது. உலகந்தலைமூரகமானாலும் உள்ளபடி சொல்லுவோமேயல்லது புதிதாகத் தொடுத்துப் பொப்பேசமாட்டோம். நாங்கள் சொல்லும் வார்த்தையில் நம்பிக்கைவைத்துக் கேட்கக்கடவீர். அந்தப் பசுங்கன்று ஒருவர் துறத்த அதனால் பயந்து அடைக்கலமாக வேண்டுமெனகிற அறிவோடு உமக்கெதிரே ஓடிவந்ததல்ல; அல்லது தானே துள்ளிக் குதித்து ஓடிவந்ததுமல்ல; அதை இன்னவிடத்தில் இன்ன காலத்தில் இன்னபடி யிறகருமென்று விதித்திருந்த அதன் தலைவிதியே அதனைத் துறத்திக்கொண்டு வந்து தேர்க்காலில் அகப்படுததிச சிதைத்துவிட்டது; அதன் விதிப்படியிருக்க நீர் வீணாக விசனப்படுவதில் என்ன பலன்? “சும்பகோணததுப்பள்ளன் கொள்ளைகொண்டு போகத் தஞ்சாவூர்ப் பார்ப்பான் தண்டங் கொடுக்கான்” என்னும் பழமொழிபோல அதனுயிரை விதி கொள்ளைகொள்ள உமமுயிரைத் தண்டங் கொடுப்பதென்! நீர் ஒன்றுகுகும் அஞ்சாமல்தேரிலேறும்” என்று சொன்னார்கள்.

அதுகேட்டு ராஜபுத்திரன், “சிவதரிசனஞ் செய்ய வெண்ணித் தேரிலேறும்போதே கால்தவறியும் இடது தோளும் இடது கண்ணும் துடித்துங் காட்டிய உற்பாதங்களை ஆலோசியாமல் புறப்பட்ட என் மதியை நினைத்துதான் துயரப்படுவேனோ! அரசர் குலத்திற் பிறந்தும் என்னை இழிகுலத்தார் செய்யும் செய்கையைச் செய்கித்த என் விதியை நினைத்துதான் துயரப்படுவேனோ! மாசில்லாத சூரியகுலத்துக்கு மாசண்டாகும் படி செய்ததைக் குறித்துத் துயரப்படுவேனோ! பிதாவுக்குப் பழிசுமத்தப் பிள்ளையாகப் பிறந்ததைக் குறித்துத் துயரப்படுவேனோ! இந்தக் கன்று இறந்ததை

நினைத்துத்தான் துயரப்படுவேனோ! இக்கன்றின் இறப்பைக் கண்ட தாய்ப்பசு துக்கப்படுமென்பதை நினைத்துத் துயரப்படுவேனோ! நானொருவன் எதற்கென்று துயரப்படுவேன்! என்ன செய்வேன்! செய்யத்தக்க தொன்றும் இன்னதென்று அறியேனே! ஆயினும் “முற்ற நனைந்தார்க் கிரமில்லை” என்பதுபோல முழுதும் பழிப்பட்ட எனக்கு இனியென்ன துக்கமிருக்கின்றது! இனிப் பெரியோர் சொல் கடக்கப்படாதென்பதுபற்றி உமது சொற்படியே இகோ இரதத்தில் ஏமகின்றேன்; என்னை யெப்படிப் புனிதனுக்கவேன் டுமோ அப்படிச்செய்து கடைத்தேற்றுவது உங்களுக்கே கடன்” என்று சொல்லியேறி, இரதத்தை வந்தவழியே திருப்பிவிட்டுப் பிராயசசித்த மறிந்து செய்யக்கத்தக்க பெரியோர்களிடத்துக்குப் போயினான்.

இந்தப் பிரகாரம் இராஜகுமாரன் போனபின்பு, இறந்துவிட்ட அக்கன்றை யின்ற தலையீற்றுப் பசுவானது தன் கன்று துள்ளிக் குதித்தோடிய வழியே போய், அந்தக்கன்று கீழேவிழுந்து கிடப்பதைத் தூரத்தே கண்டவளவில் குலைகுலைந்து, நடுநடுங்கி, புத்தி மயங்கி, ஒன்றுந் தெரியாமற் குறைக்காற்றில் அகப்பட்ட துரும்பைப்போற் சுழன்று சுழன்று ஓடிச் சமீபத்தில் வந்து, உடல் சிதைந்துங் குடல சரிந்தும் உயிர் விட்டுக் கிடப்பதைப் பார்த்துச் சோர்ந்து வியுந்து, பிரகடனை தப்பிப் பிணம்போற் கிடந்து, பின்பு சற்றே தெளிந்தெழுந்து, பெருமூச்சுவிட்டு, அந்தக்கன்றைச் சுற்றிச் சுற்றிக கோவென்றலறி யலறி, அதனுடம்பை முகர்ந்து முகர்ந்து, “இதென்ன தீவனையோ! இதென்ன இத்திரசாலமோ! இதென்ன விபரீதமோ! வாலகைத்துக் கால் விசைதது எனக்குமுன் துள்ளியோட இப்போது பார்த்தேனே! இத்தனை விரைவில் இப்படிப்பட்ட இடியிடிக்குமென்று எள்ளளவு மறியேனே! காவிரி முதலான தீர்த்தயாத்திரை செய்தும், சிதம்பர முதலான ஸ்தலயாத்திரை செய்தும், திருக்கோயில்களிலுந் திரு

விதிக்கனிதுமுள்ள புல் முதலானவைகளை வாயிற்ற்
களைந்து திருப்பணிசெய்தும், புல்மேயாமலும் நீர்க்குடி
யாமலும் நெடுநாள் கிரதங்காத்தும் உன்னைப் பெறப்
பட்டபாடு தெய்வம் அறியுமே! அவ்வளவு பாட்டை
யும் அவலமாக்கிப்போட்டு, சேக்கன்றே! என்னைத்
தெருவில்லிட்டாயே! உன்னைப் பெறுகிறதற்கு நோற்ற
நோன்புகளால் வந்த இளைப்பு இன்னும் ஆறவில்லையே!
இதற்குள் இப்படிப்பட்ட ஆறுத பெருநெருப்பை அடி
வயிற்றில் வைத்தாயே! இந்தத் துக்கத்தை இனி எந்த
ளிகத்தினற் சுகித்துக்கொள்ளுவேன்! “பாமிக்குப்
பாகசியந தக்காது” என்பதற்குச் சரியாகப் பளிங்கு
போன்ற நிறமும், பால்வடிவிலுந் முகமும், சிறுத்துத்
திரண்ட திமிலும், கடைநதெடுத்தது போன்ற கால்க
ளும், வாழைச சுருளபோன்று வளர்ந்த வாலும், சித்
திரக்கன்றுபோன்று சுபலக்ஷணங்களைப்பெற்ற வடிவ
முடைய நீ நிர்ப்பாக்கியமுள்ள எனக்குத் தக்காமற்
போய்விட்டாயே! உன்னுடைய சுந்தரமுள்ள வடிவத்
தைக் கண்டாற் காமதேனுவுங் கட்டியனைத்து முகங்
குளிர்தது முத்தங்கொள்ளுமே! நானுன்னைப்பற்றி யல்
லவே உயிராதரித்து உலகத்தி லுலாவி யிருந்தேன்!
இன்னும் ஒருதரம் உன்னழகிய முகத்தைக்கண்டு, என்
மடிசுரந்து, பால் சொரியக் காண்பேனோ! ஐயோ!
உன்னை “ஆபிரங் கன்றகளிலும் அழகுள்ள கன்று”
என்று கண்டோர் சொல்லக் களிப்புடன் கேட்ட என்
காதுகளால், இன்று “இளங்கன்றை யிறக்கவிட்டு மலட்
டுப்பசுப்போல வருததுகின்றதே” என்று பலரும் பழி
த்துப்பேசுகின்ற வார்த்தையை எவ்வாறுகேட்பேன்?”
என்று எண்ணி எண்ணி மனமழுங்கி, இளைப்படைந்து,
மூர்ச்சித்து, மறுபடியுந் தெளிந்து, இறந்து கிடக்கின்ற
கன்றினுடம்பை யுற்றுப்பார்த்தது, இரத்ததின சக்கரம்
வறுண்டு இரத்தஞ் சொரிய அழுத்திக் கிடக்கின்ற வடு
வைக் கண்டு, “ஓகோ! என் ஏழை மதிபால் ஏதோ ஒரு
சொற்பமான அபாயத்தால் கிழந்திறந்ததென்று என்
ணி யிரங்கினேனே! இவ்வடுவைப் பார்க்கும்போது

தோர்ச்சக்கரம் ஏறுண்டு உடல் சின்னப்பட்டு இறந்த தாகத் தெரிய வருகின்றதே! ஆ! ஆ! உனக்கு இப்படிப் பட்ட பெரிய அபாயம் வந்து சம்பலிக்கும்படி நானென்ன பாவஞ் செய்தேனோ! குழந்தாய் ஒ! நீ தோர்க்காலில் அகப்பட்டபோது எப்படிப் பயந்தாயோ! என்ன நினைந்தாயோ! எவ்வாறு பதைத்தாயோ! உயிர்போய் உடல் குழம்பிக் கிடக்கின்ற வுண்ணிப் பார்க்கப் பார்க்கப் பெற்ற வயிறு பற்றி யெரிகின்றதே” என்று கண்ணீர் விட்டுக் கதறி, அழுதழுது, புரண்டு புரண்டு, கிம்மி கிம்மி, வெதும்பி வெதும்பிப் பெருமூச்சு விட்டுக் கீழேவிழுந்து மெய்ம்மறந்து கிடந்து பின்பு எழுந்து “என் கன்றினைத் தோர்க்காலில் அழுத்திக்கொன்ற காரூண்யமில்லாத கண்முடிசையக் கண்டால் என்னிரண்டு கொம்புக்கும் இரையாக்காது கிடவேனோ! மைந்தரைப் பெறாத மலட்டுத்தன முள்ளவர்களும் இப்படிச் செய்யத் துணிவுகொள்ளார்களே! ஆ! இது செய்யத் துணிந்தவன் இன்னுமென்ன செய்யத்துணியான்!” என்று வெம்பியும், “துன்பஞ் செய்விக்ருதுஷ்டர்களுக்கும், கொலை செய்கின்ற கொடுந் தொழிலோர்க்கும் இடங் கொடாத இந்நகரம், இன்று வலியற்ற உயிர்களை மாய்த்து விடுகின்ற வஞ்சகாக்கும் இடங்கொடுத்ததே! ஐயோ! இதில் அரசனில்லையோ! நீதியில்லையோ! நெறியில்லையோ! இதைன்ன அதியாயமோ!” என்று முறையிட்டு, தன் கன்றை யிழந்ததனுலுண்டாகிய துக்கத்தைச் சகிக்கமாட்டாததாய் வருந்தி, “நமக்கு நேரிட்ட துக்கத்தை நமது இறைவராகிய மதுசகோழரிடத்திற் சென்று குறிப்பிதது நிவர்த்தி செய்துகொள்ளுவோம்” என்றெண்ணி, அக்கன்றைப் பசுந தழைகளால் மூடிவைத்துக் கண்ணீர் சொரிந்து கதறிகொண்டே மதுச்சககரவர்த்தியின் வாயிலில் வந்து, குடிகளுக்குக் குறைவு நேரிட்டால் அதை அரசனுக்கு அறிவிக்கும்படி அவ்வரண்மனை வாயிலில் கட்டியிருக்கிற ஆராய்ச்சி மணியைத் தன்கொம்பினால் மிகுந்த விசையோடும் வலியோடும் அடித்ததைத்தது. அப

படி யசைத்தபோது அந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்க
 னெல்லாம், “ஒரு காலத்திலாயினும் கேட்டறியாத ஆரா
 ய்ச்சி மணியினது ஓசையை யின்று நூதனமாகக் கேட்
 டோம், என்ன கிபரீதமோ!” என்று ஒருவர்க்கொ
 ருவர் பேசிக்கொள்ள, அந்த மணியிலிருந்து காதமட்
 டிவ் கேட்கக் கணீரென்று ஓசை யுண்டாயிற்று. அவ்
 வோசைபைச் சபாமண்டபத்தில் மரதிரி முதலான
 வர்கள் சூழச் சிவகாசனத்தின்மேல் விற்றிருந்த மதுச்
 சக்கரவாததியானவர் கேட்டு, மாதர்கள் காலிலணிந்த
 சிலம்போசை கேட்ட மாதவர் போலவும், அழுதூர
 லோசை கேட்ட அந்தணர்ஜீபாலவும், சண்டை யிரைச்
 சலைக கேட்ட சற்சனர்போலவும், புலிமுழக்கங் கே
 ட்ட புல்வாய்போலவுந் திடுக்கிட்டு, திகைப்படைநது,
 சிவகாசனத்திலிருந்து பெருங்காற்றால் அடியறவிழுந்த
 பனைமரம்போலக் கீழேவிழுநது, மூர்ச்சை யடைநது,
 சிறிதுநேரஞ் சென்று தெளிந்தெழுநது, உடல் நடு
 ங்கி, உள்ளம் பதைதது, உயிர் சோரநது, நாவுலர்ந்து,
 கண்கலங்கி, நடை தளளாடி, அதிவேகமாக அரண்
 மனை வாசலுக்கு வருமுன், வாயிற் காப்போர் அரச
 னுக் கெதிரே அஞ்சி யஞ்சி வநது, அடியில் விழுந்தெ
 ழுநது, “ஆண்டவரே! அரண்மனை வாயிலில் கட்டியிருக்
 கிற ஆராய்ச்சி மணியை ஒரு தலைமீறியுப் பசுவானது
 தன்கொம்பினால் அடிதது ஓசையுண்டாக்விதது” என்
 று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அது கேட்டு அரசன்
 விரைவில் வந்து, அவ்வாராய்ச்சி மணியின் அருகே
 உடல் மெலிந்து, முகஞ்சோர்ந்து, கண்ணிர் சொரிநது,
 கதறி நிற்கின்ற பசுவைக் கண்டு, சாவியாய்ப்போன
 தன் பயிரைக்கண்ட தரித்திரனைப்போல் மனம் நைந்து
 நைந்துருகி, நொந்து நொந்து வருநதி, “ஐயோ! சாது
 வான இந்தப் பசவுக்கு என்ன துன்பம் நேரிட்டதோ!
 இதன் குறையை யின்னதென்று மதித்தறிந்துகொள்ள
 வல்லமை யில்லாதவனாக விருக்கின்றேனே!” என்று
 பதைத்துத் தம்மருகில அச்சத்துடன் நிற்கின்ற அமை
 ச்சர்களைப் பார்த்து, “எனக்குப் புகழும் புண்ணியமும்

மேன்மேலும் வருவிக்கின்ற உங்கள் மந்திரித்தவம் நன்றாகவிருந்தது! உங்கள் அஜாகநிரதையினு லல்லலே! இர்தப் பசவுக்கு ஏதோ வொருகுறை நேரிட்டது!" என்று கோபித்துப்பார்க்க, அதுகண்டு அச்சவகொண்ட மந்திரிகளுள், அப்பசு துயரப்படுவதற்குக் காரணம் இன்னதென்று முன்னே அறிந்தும் அரசனிடத்திற் சொல்வதற்கு அஞ்சியிருந்த ஒரு மந்திரியானவன் "இனி இதை நாம மறைத்து வைத்தாலும வேறொரு வரால் வெளிப்படுமாதலால், நாமே அறிந்தமட்டில் அறிவிப்போம்" என்றெண்ணி, அரசனை வணங்கி, "தலைவனே! உமது புத்திரன் இன்று ஏறிப்போன இரதத்தின் சக்கரத்தில் இளங்கன்று ஒன்று எதிரே குதித்து வந்து அகப்பட்டு இறந்துவிட்டது; அநதசுகன்றை யின்ற இரதப் பசுவானது ஆறத துயர்கொண்டு ஆராய்ச்சி யணியை யசைத்தது" என்று சொன்னான். அச் சொல்லானது வெந்த புண்ணில் வேலுருவியதுபோல், மணியொலி கேட்டு வருந்தியிருந்த செவிகளினுள்ளே சென்றுருவிச் சுறுககிட்டு வெதுப்ப விழுந்தது, விஷந்தலைக்கேறினாற்போல வேதனை யடைந்தது, அஞ்சுபுலனும் அறிவு கலங்கிப் பஞ்சப் பிராணனும் பதைபதைத் தொடுங்கு, பேசசு மூச்சில்லாமற் சோர்ந்துகிடந்து, அருகிலிருந்த அமைச்சர்கள் செய்த சாந்தோபசாரத்தால் சோர்வு நீங்கி, அப்பசுவை யடிக்கடிப்பார்த்துப் பார்த்தது, கண்ணீர் கடல் வெள்ளமபோல் பெருகவும், நெருப்பில்விட்ட நெய்யைப்போல் நெஞ்சம் உருகவும் "ஐயோ! இரதப் பசவுக்கு இப்படிப்பட்டதுக்க முண்டாவதற்கு நானே முக்கிய காரணமாக விருந்தேனே; தன் கன்றுக்கு அபாயமொன்று மில்லாதிருக்கினுஞ் சபாவத்திலே காணுந்தோறுங் கதறி யுருகுகின்ற அன்பினையுடைய இரதப் பசுவானது தன்கன்று இறந்து கிடக்கின்றதைக் கண்டபோது எப்படி யுருகியதோ! என்ன பாடுபட்டதோ! கன்று சமீபத்திலிராமல் சற்றே தூரத்திலிருக்கினும், பார்த்துப் பார்த்துப் பதைக்கின்றதும், அம்மா! அம்மா! என்று அலறுகின்

றதுமாகிய சுபாவச் செய்கைகளையுடைய பசுவானது, கன்றிறந்து கண்மறைநிற் கிடக்கின்றதை எண்ணி எண்ணி எப்படிப் பதைக்கின்றதோ! ஐயோ! அடிக்கடியலறுகின்றதே! புலி முதலான துவ்ந்த நிருகங்களி லொன்று எதிரிடுமானால் முன்சென்று தன்னுயிரைக் கொடுத்தாயினும் கன்றி னுயிரைக் காக்கவேண்டுமென் னும் கருததுள்ள பசுவுக்கு இறந்தக் கன்றை பெதிர் கண்டபோது எப்படி உயிர்பதறியதோ! சிவசிவா! சிறு கன்று தேர்க்காலில் அகப்பட்டபோது எப்படித் தாடி த்ததோலென்று எண்ணுந்தோறும் என்னுள்ளம் பகீ ரென்று பதைக்கின்றதே! இந்தப்பசுவானதுகுள்ளைக் கொண்டு ஆழமபார்க்க வந்ததுபோலவும், பேபைத் தெய்வமென்று பிள்ளைவரங் கேட்கவந்ததுபோலவும், கொல்லையானகாட்டியைக் கூலிகேட்கவந்ததுபோலவும், விழலினிடத்து நிழலுக்கு வந்ததுபோலவும் என்னைக் கொண்டு தன் துயரைத் தீர்த்துகொள்ள எண்ணியல் லீவோ இவ்வாராய்ச்சிமணியை அசைத்து இவ்விடத்து நிற்கின்றது! இதற்கு எனை செய்வேன்! எமன் கையி லகப்பட்ட உயிர் எந்தவிதத்தாலும் திரும்பாடுகென்று உலகத்தார்சொல்லும்உறுதியானவார்த்தை விண்போக, முன்னொருகாலத்தில நமது நகரத்தில் ஓரநதணனீன்ற சிறுவன் அகாலத்தில் மரணமடைய அதுபற்றி யவ் வந்தணன் துயர்கொண்டு தமது சமூகத்தில் வந்து“சிவ நெறி திரம்பாமற் செங்கோல் செலுத்துகிற வுமது காவலை கடந்து அகாலத்திலே அந்தகன் வந்து, இர வும் பகலும் தவஞ்செய்து யான் அருமையாகப் பெ ற்ற ஒரு பேரான புத்திரனை உயிர்கொண்டு போனானே; தலைவனே! இதுதகுமோ!” என்று முகமும் மனமுஞ் சோர்ந்து முறையிட்டுக்கொள்ள, அது கேட்டு மனமு ருகி நொந்து, சிவபெருமான் திருவடியன்றி மற்றொன் றிலும் மனம சையாத தமது வல்லமையால் எமலோ கத்திலிருந்த உயிரை மீட்டுக்கொண்டு வந்து, முன்னிரு ந்த உடலில் விட்டு, அவ்வந்தணனை மகிழ்ச்சி செய் வித்து, அன்றுதொட்டு எமனைத் தாமுள்ளவரையிலும்

தமதுநகரத்திலும் நாட்டிலும் வரவொட்டாமற் செய்த
என் குலமுதலவராகிய சைவசசோழரைப்போல, அவ்
வளவு பெரிதான காரியஞ் செய்யாவிடினும், இப்பசுவ
கன்றின் உயிரொன்றை மாததிரமானுமடீட்டுக் கொ
டுக்க வலியற்றவனாக விருக்கின்றேனே! அவயிருத்து
நேரிட்டபோது சஞ்சீவகரணி யென்னுந் தெய்வத்தன
மையுள்ள மந்தைகை கொடுததுப பிழைப்பிக்கச் செ
ய்த என் குலத்தலைவர்களிற் சிலாபோல அமமருநகை
யாயினும் பெறுகுகொள்ளாததக்க தவஞ் செய்தேனோ!
தமது அஜாககிரகையினால் பிற வுரிர்க்குக் கெடுதி நேரி
ட்டபோது அது பொருமல தமமுயிரை விட்டுவிட்ட
சில அரசாக்கோப போல என் அஜாககிரகையினால் நேரி
ட்ட இப்பசுவகன்றின் முடிவைக் கேட்டறிந்த நான்,
உயிரையாயினும் விட்டேனோ! அன்னிய தேசத்தரசர்
குற்றஞ் செய்தோரைக் கொலைசெய்தாரென்று கேட்
டாலும் குற்றம் வந்ததென, கொலை செய்ததென்ன
வென்று குலை நடுமருகின்ற நல்லோராக மரபிற்பிறந்த
நான், குற்றம் வரவுக் கொலைசெய்யவும் அரசு செலு
த்தி, அந்த நல்லோராக வியலபுகுந் நான் முண்டாகத்
தானோ விட்டின் வாயிலில் வெள்ளெருககுப் பூத்தது
போலத் தோன்றினேன்! நாம் அரசாட்சி செய்ய ஏற்
பட்ட நான்தொட்டு இந்நாளவரையிலும் எவ்வயிரும்
எவ்விதத்திலும் யாதொரு குறையும் இல்லாமல் வாழ்
ந்து மகிழ்ந்திருக்க, நீதியுடன் முறை தவறாது செய்
கோல் செலுத்திவருமபடி சிவானுக்கிரகம் பெற்றோ
மேயென்று ஒரு நாழிகைக்குமுன் வரையிலும் எனக்கு
உண்டாயிருந்த மனக்களிப்பையெல்லாம் மண்ணிற்கவி
ழ்த்தேனே! நாமும் பழி பாவங்களுக்குப் பயந்தே அற
நெறிதவறாது அரசுசெலுத்திவருகிறோம்; “பழயதரித்
திரனுக்குப் பணங்கிடைத்தது” போல நமக்கும் சிவா
னுக்கிரகத்தால் ஒரு சிறுவன் பிறந்தான், அவனும் கற்
றவர் மகிழ்க் கலவி கேளவிகளில் நிறைந்த பண்பும்
பருவமும் உடையவனான, இனி நமக்கென்ன குறை
என்று எண்ணி எண்ணி யிறுமாப் படைந்தேனே! புத்

திரப் பேறபெற்றுப் புனிதனானோமென்று பூரித்திருந்
தேனே! நமது புத்திரன், இளவரசப்பட்டத்திற்கு ஏற்
றவனானான், இனிக் கல்யாணஞ் செய்கிப்போமென்று
கனவு கண்டிருந்தேனே! நமது புத்திரன் நற்குணங்களை
புடையவனாக விருக்கின்றான், பெற்றெடுத்த நமது
பேர்கொண்டு வருவானென்று மனோராச்சியம் பண்ணி
மகிழ்ந்திருந்தேனே! இளங்கன்று எதிர்வரவுங்கண்டெட்
டுக் கருத்தழிந்தவன்போலத் தேரை நடத்திக் தீராப்
பழிபுண்டானே! ஐயோ! இவன் என் செங்கோலைப்
பிடிக்கத்தக்க செல்வபிள்ளை யாகாமல் தென்னம்
பிள்ளை யானானே! சிவதரிசனஞ் செய்யப்போகிறவன்
தேருந்தேபோகப்படாது; அவ்வாறு போயினும் நாற்
புறத்திலும் நடப்போர்களை விலககுமபடி ஆள்விலக்கி
களைவிட்டு, முன்னே பரிக்காரர்வரவு குறித்துப்போகப்
பின்னே மெல்லெனத் தேரை விடவேண்டும்; அப்படிச்
செய்யாமல் பாலியப்பருவம் பயமறியாதென்பதற்குச்
சரியாகப் பரபரப்பாகத் தேரை நடத்திப் பசுங்கள்
றைக கொன்றுனே! ஐயோ! இவன் கல்வி யறிவுள்ள
வனாக விருந்தும் அறிவற்றது, அரசன் பிள்ளையாகாமல்
அணிப்பிள்ளை யானானே! கொடிய பாதகங்களிலெல்
லாக் கொலைப்பாதகமே தலைமையென்று வேத முத
லாகிய கலைகளில் தான் படித்தறிந்தான், சான்றோர்
சொல்லவுங் கேட்டறிந்தான். அப்படி யறிந்திருந்தும்
அபபாதகஞ் சேரவொட்டாமல் தன்னைக் காதலுக்கொ
ண்டு பட்டபிள்ளையாகாமல் பழிப்பிள்ளை யானானே!
ஐயோ! புதல்வனைப் பெற்றால் புண்ணியம் பெறலா
மென மெண்ணிய எனக்கு மடலாயிருந்தாலும் வாழ்
வுண்டென்று நினைக்குமபடி நேரிட்டதே! நான் நெடு
நாளாகத் தியாகராஜபெருமானைவேண்டிக்கொண்டது
இப்படிப்பட்ட பெரிய பழிக்காளாகிய பிள்ளையைப்
பெறத்தானே! பிள்ளை யென்ன செய்யும்! பெருமான்
என்ன செய்வான்! மாதா பிதாக்கள் செய்தது மக்க
ளுககு" என்னும் பெரியோர் வார்த்தையின்படி நான்
செய்த தீவினையே என் புத்திரனுக்கு நேரிட்டதென்று

நினைத்து, என்னைவெறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றா
லும், இரதபபிறப்பில் என் புத்தியறிந்து ஓநதீங்குஞ்
செய்ததில்லையே! இர்தப் பிறப்பி லிஷ்டாவிட்டாலும
முற் பிறப்பிலேநல்லோர்மனத்தை நடுங்கச்செய்தேனோ!
வலிய வழக்கிட்டு மானங் கெடுத்தேனோ! தானங் கொ
டுப்போரைத் தடுக்கது நின்றேனோ! கலந்த சிநேகரைக்
கலங்ஞ் செய்தேனோ! மனமொதத நட்புக்கு வஞ்சகஞ்
செய்தேனோ! குடிவரி யுயர்த்திக் கொள்ளுகொண்டே
னோ! ஏழைகளை வயிறு எரியச செய்தேனோ! தருமம
பாராது தண்டஞ் செய்தேனோ! மண்ணேரம் பேசி
வாழ்வழித்தேனோ! உயிர்க்கொலை செய்வோர்க்கு உப
காரஞ் செய்தேனோ! களவு செய்வோர்க்கு உளவு சொ
ன்னேனோ! பொருளை இசைத்துப் பொய் சொன்னே
னோ! ஆசைகாட்டி மோசஞ் செய்தேனோ! வரவுபோக்
கொழிய வழியடைத்தேனோ! வேலையிடிக் கூலி குறை
த்தேனோ! பசித்தோர் முகத்தைப் பாராதிருந்தேனோ!
இரப்போர்க்குப் பிசை இலையெனறேனோ! கோள
சொல்லிக் குடுமபங் கலைத்தேனோ! நட்பாற்றிற் கையை
நழுவவிட்டேனோ! கலங்கியொளித்தோரைக் காட்டிக்
கொடுத்தேனோ! கற்பழிந்தவளைக் கலந்திருந்தேனோ!
காவல்கொண்டிருந்த கன்னியை யழித்தேனோ! கண்
வன்வழி நிற்போரைக் கற்பழித்தேனோ! கருப்ப
மழித்துக் களித்திருந்தேனோ! குருவை வணங்கக்
கூசு நின்றேனோ! குருளின காணிகளைக் கொடுக்க மறந்
தேனோ! கற்றவாதமமைக் கடுகடுத்தேனோ! பெரி
யோர் பாட்டிற் பிழைசொன்னேனோ! பக்ஷியைக் கூண்
டில் பதைக்க அடைத்தேனோ! கன்றுக்குப் பாலுட்
டாது கட்டிவைத்தேனோ! ஊன்சுவை யுண்டு உடலை
வளர்த்தேனோ! கல்லும் நெல்லும் கலந்து கிறீறேனோ!
அன்புடையவர்க்குத் துன்பஞ் செய்தேனோ! குடிக
கின்ற நீருள்ள குளத்தைத் தூர்த்தேனோ! வெய்யிலுக்
கொதுங்கும் கிருகூத்தை யழித்தேனோ! பகைகொ
ண்டு அயலோர் பரிசை அழித்தேனோ! பொது மண்ட
பத்தைப் போயிடித்தேனோ! ஆலயக் கதவை யடை

த்துவைத்தேனோ; சிவனடியாரைச் சீறி வைத்தேனோ !
தவஞ் செய்வோரைத் தாழ்வு சொன்னேனோ ! சுத்த
ஞானிகளைத் தூஷணஞ் செய்தேனோ ! தந்தைதாய்
மொழியைத் தளளி நடந்தேனோ ! தெய்வத்தை யிகழ்
ந்துசெருக்கடைந்தேனோ ! இன்னும் என்னபாவஞ்செய்
தேனோ ! இன்னதென்றறியேனோ ! ஐயோ ! இந்தப் பசு
வின் சோர்ந்த முகத்திற் கண்ணீர் ததும்புகின்றதைக்
கண்ட என் கண்களை, நங்கு சூன்மெடுப்பதுபோலப்
பிடுங்கி யெறியேனோ ! இதன் கண்ணை யுண்புத்திரன்
தேர்க்காலில் ஊர்ந்துகொள்ளுகொண்டு சொல்லக்கேட்ட
என் செவிகளைச் செம்பு நீருருகநிமிட்டுச் செவிடாக்
கேனோ ! இந்தப்பசு ஆராய்ச்சி மணியினால் தன்
குறையை யறிவித்த நாய்கைக்கொட்டு இந்நாய்கைவரை
யிலும் அக்குறையைத் தீர்ப்பதற்கு வேண்டிய உறுதி
மொழியைக் கூறுகிறதென எந்நாவவச் சூடுளளநெருப
பாற சுடுவேனோ ! இதற்குத் துன்ப முண்டாக்கினவன்
இன்னொன்று அறிந்தும், அவனை இன்னும் தண்
டனை செய்யாது தாழ்த்திருக்கின்ற என் கைகளைக் கத்
தியைக் கொண்டு கண்டித்தது விட்டேனோ ! இதன் கன்
றைப் பிழைப்பிப்பதற்குத் தகந் நன்முயற்சியைத்
தேடி, நாலு திருக்குளிலும் நடவாத என்காலைக் கோடரி
கொண்டு குறுக்கே வெட்டேனோ ! இதன் மெலிவை
யடிக்கடி கண்டும் வற்றி யொடுங்காத மலபாண்டமாகிய
என்னுடம்பை வாளாயுதங்கொண்டு மடித்தக்கொள்
ளேனோ ! இதன் பரிதாபத்தையும் நமக்கு நேரிட்ட
பழியையும் எண்ணியும் உருவி உழியாத வுள்ளத்தை
வலிய விடுத்ததை விட்டு மாய்த்துவிட்டேனோ ! நிலையிலா
வயிர்க்கஞ்சி இவைகளில் ஒன்றுஞ் செய்யா துயிர் வைத்
திருக்கின்றேனோ ! என்ன செய்வேன் ! “பாவிக்குத் தீராக
காயுள்” என்பதற்குச் சரியாகப் பெரும் பாகியாகிய
என்னுயிர், தனக்குத் தானேயும் போகின்ற தில்லையே !
“நல்ல பூஜாபலத்தினால் தெய்வபக்தியுடன் செங்கோல்
செலுத்தி வருகின்றான் மதுசோதன” என்று மண்
னுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் புகழ்ந்த புகழெல்

லாம் பொய்யாய்ப் போய்கிட்டனவே; நான் அப்புக்
 கை வேண்டினவனல்ல, ஆதலால் அது போகட்டும்;
 உயிரினும் ஒன்பது பங்கு அதிகமாகத் தேடிவைத்த
 புண்ணியமும் போகின்றதே! ஆ! நான் நீதி தவறாது
 அரசுசெய்கின்றே நென்பதை நீனைத்தால் எனக்கே
 என்னமாக வீறுகுகின்றதே! சேங்கன்றைத் தெருளிற்
 சிதைக்கவும் ஒருமிதசிருந்த என் செங்கோலை அள
 வுகோ லென்பேனே! அஞ்சனக்கோ லென்பேனே!
 எழுதுகோலென்பேனே! ஏற்றுகோலென்பேனே! கத்
 திரிககோலென்பேனே! கன்னக்கோலென்பேனே! குரு
 டன்கோ லென்பேனே! கொடுங்கோ லென்பேனே!
 துடைப்பைக்கோ லென்பேனே! துலாககோ லென்
 பேனே! மரக்கோ லென்பேனே! லைக்கோ லென்
 பேனே! அல்லது இன்று இறந்த பசுங்கன்றாகிய பிறே
 தத்தைப் புரட்டிச் சடுகின்ற பிணக்கோ லென்பேனே!
 என்னகோலென்றுதா மெண்ணுவேன்! இளங்கன்றைக்
 கொலைசெய்யச் சமமதித்திருந்த என் ஆக்கின சக்க
 ரத்தைக் கிரகசக்கர மென்பேனே! அல்லது இச்சேங்
 கன்றைச் சிதைத்த தோர் சக்கர மென்பேனே! என்ன
 சக்கரமென் றெண்ணுவேன்! இரதப் பசுக்கன் கன்று
 கரு அபாயம் நேரிடக் காததிருந்த என் காவலைச் சிறு
 பெண் காக்கின்ற தீனையகாவ லென்பேனே! குருடன்
 காக்கின்ற கொல்லையகாவ லென்பேனே! புல்லாற்
 செய்த புருடன் காக்கின்ற புளசெய்காவ லென்பே
 னே! வரும்படி யில்லான காக்கின்ற வாயிற காவலென்
 பேனே! பயிரைக் காக்கவைத்த பண்ணையகாவ லென்
 பேனே! வேலைவேண்டிக் காக்கின்ற வெற்றகாவலென்
 பேனே! அல்லது இக்கன்றை அடக்கு செய்யக் காத்
 திருக்கின்ற அரிச்சந்திரன் காவலென்பேனே! என்ன
 காவ லென்றுதா மெண்ணுவேன்! என்ன செய்
 வேன்! ஐயோ! இப்படிப்பட்ட பரையாகிய என்னை
 மதுவென்று பேரிட்டாழப்பது காராடடை வெள்ளா
 டென்றும், அமங்குள வாரத்தை மங்குளவார மென்
 றும், நாகப்பாமபை லல்லபாமபென்றும் வழங்குகின்ற

வழக்கம்போன்றதல்லது உண்மையல்லவே! இனி, இப்பசங்கன்று உயிர் பெற்றெழுந்திருப்பதற்கு உபாயம், என் புத்திர னுயிரையேயன்றி யென்னுயிரையும், என் மனையாளுயிரையும், என்னரசாட்சியையும், எனக்கு உரித்தாகிய மற்றெல்லாப் பொருள்களையுங் கொடுத்துவிட்டால் நேரிடுமென்று சொல்வா ருண்டானால், இதோ கொடுத்தாவிடுகிறேன். அவ்வாறு சொல்லோருயில்லையே! இதற்கு நேரிட்ட துக்கமும், எனக்கு இன்னுண்டாகிய துயரமும் எப்படித் தீருமோ! இப்படியென்றறியேனே! என்ன செய்வேன்!” என்று பல விதமாகப் பரதவித்திருந்தார்.

இந்தப்பிரகாரம் பரதவித்தது வருந்துகின்ற மனுச்சக்கரவாததியை அருகிலிருந்த அமைச்சர்கள் நோக்கிக் கைகுவித்துத் தொழுதுநின்று “ஓ மறநீதி தவறாத மஹாராஜனே! விதிவசத்தாலே வாய்ப வந்தது மடிந்த இளங்குணறைக்குறித்து நீர் துன்பப்படுவது உயிர்களிடத்து உமக்குள்ள காருண்ணியத்துக்கு இயல்பேயென்று எண்ணி, ஐயுவகையாம எதிரொன்றுஞ் சொல்லாது சுமமா இருந்தோம்; இனி காரியம் கெடுதியில் வாய் மூடிக்கொண்டிருப்பது மந்திரிகளுக்கு அழகல்லவென்ற படிபாசல், நாங்கள் சொல்லும் வாரததையைக் கேட்டருளவேண்டும். உமது புத்திரன் சீவகாருண்ணியமே தேகமாகக் கொண்டவன். தான் பூரியதிராது எங்கச் செநதுககள் எதிராவது அகப்படிக் கொள்ளுமோ வென்று, கீழ்நோக்கி அஞ்சியஞ்சி மெல்லென நடக்கின்றபோது, வேறோர் அதிர்ச்சியினால் நடுங்கிச் சிற்றெறுமபுகள் விரைவாக வந்தது போகின்றதைப் பார்த்து, திடுக்கிட்டு “ஓகோ என்ன பாவம்! உயிர்களுக்கு நடுக்கம் உண்டாக நடந்தோமே” என்று எண்ணி, முகஞ்சோர்ந்து, பிரமைகொண்டுநிற்க நாங்கள் அநேக முறை பார்த்திருக்கின்றோம். அப்படிப்பட்ட கிருபையுள்ளவன், இதைக் கன்றை அசாககரதையினால் கொள்ளுமென்று எண்ணுவதற்கு இடமில்லை. அன்றியும்

அவருடன் சூழ்ந்துபோன பிராமணர் முதலானோர் கருக்கும், தேரைச் சூழ்ந்துபோன எங்களுக்கும், தேர்க்கு முன்னடந்த ஜனங்களுக்கும், தெருவில் நின்று பார்த்திருந்த மூரகைகளுக்கும் இலேசமுந் தெரியாத படி அக்கன்று மாயமாகக் குதித்து வந்து மடிந்ததென்று சொன்னார்கள். அன்றியும், தேர்க்கு முன்னே யானை வீரர், குதிரைவீரர் முதலானோர் அணியணிபாக யுகம் வகுத்ததுபோல நெருங்கிப்போக, விருது பிடிப்போர், எச்சரிக்கை சொல்வோர், கட்டியங் கூறுவோர், பட்டாங்கு படிப்போர், சோரவு பார்ப்போர், ஆள எலக்து வோர் முதலானவர்கள் நடக்க, இத்தனைபேரையும் கடந்து, தேர்க்குச் சமீபத்தில் சிங்கத்தடியா யிருந்தாலும் வரமாட்டாது. இதுவே கோல் பிடித்தவனைக் கண்டால் கூப்பிடுதலும் ஒடுகின்ற இயல்பையுடைய இளங்கன்று; இதேக குன்று அந்தக் காவலையெல்லாம் கடந்து நோக்குச் சமீபத்தில் எதிரே துள்ளியாயிடி வந்ததென்றால் இத்திரசால் மென்றுதான் எண்ண வேண்டுவதாக விருக்கினறது! ஆகலால் அக்கனறை அதன் விதியே இப்படிப்பட்ட ஆசாரிய மரணஞ் செய்வித்ததன்றி உமது புத்திரன் செய்வித்ததல்ல; இதேக காரியம் இப்படியிருக்க, புத்திரன் கொன்று மென்று அவனை நோவதும, அவனைப் பெற்றதன்றி பழி வந்ததென்று உமமை நீர் நோவதும எய்தவன் இருக்க அமைப நோவதுபோலவும், அப்ப செய்து கொடுத்த கருமானை நீ வதுபோலவுமல்லவோ விருக்கினறது? நீ சகலகலையையுந் கற்று, கேளவியில் மிருகது, அரசாக்களெல்லாம் புகழ்ந்து கொண்டாடத்தக்க தன்மையை யுடையவா. உமக்கு இதுவிஷயத்தில் நாகு கள விரித்தாச் சொல்லவேண்டிய தென்ன? இனித் தான் பப்படுவதை விட்டு, உயர்க்கொலை தமமை யறிபாது நேரிட்டாலும், பிறா செய்யக் கண்டாலும், அதற்குத் தக்க சாந்தி செய்துகொள்ளவேண்டுமென்றும், விதிப படி வினைவசத்தாலநேரிட்ட இரதககன்றின் கொலைக்கு முன்னிலையாகவிருந்தவுமது புத்திரனையும், பெரியோர்

களைக்கொண்டு இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தத்தை யறிந்து செய்விக்க வேண்டுவதே உமக்கு முறை” என்றுஞ் சொன்னார்கள். அது கேட்ட மனுச்சககரவர்த்தியானவர் வியர்வு, துடிப்பு, நலக முதலான கோபக் குறிகள் தோன்ற மந்திரிகளைப் பார்த்து “அமைச்சர்களே! உங்கள் நியாயம் நன்றாயிருந்தது; நீங்கள் சொல்லிய நீதி உங்களுக்கே ஒப்பாகுமல்லது தருமதேவதை சம்மதிக்குமோ! கன்றையிழுந்து வருந்துகின்ற இப்பசுவின் சஞ்சலதையாவது சாந்தப்படுத்துமோ? இப்படி நீங்கள் சொல்லியது என் முகத்தைக் குறித்தோ, என் புத்திரனுயிருக்கிரங்கியோ, அல்லது உங்கள் சிவனத்தை எண்ணியோ, எதுபற்றியோ? உலகதையாளும் அரசன் ஆசைபற்றியாவது, வெகுளிபற்றியாவது தாட்சணியம் பற்றியாவது, உறவுபற்றியாவது நடுநிலையாக நியாயங்கண்டு சொல்லாமல் மாறுபட்டால், அதை மறுத்து இதுவிஷயத்தில் அரசன் நமமைக கொல்லுவானாயினுங் கொல்லட்டும், அவனுக்கு உறுதி கூறுவதே நமக்குக் கடனென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, நியாயங்கண்டு நடுநிலையாகச் சொல்வது மதியுடைய மந்திரிகளுக்குத் தருமமாக விருக்க, நீங்கள் அதை நினையாமல் இப்படிச் சொல்லியது என்ன நினைத்தோ? சந்திர குரியர் திசைமாறினாலும் சமுத்திரந் தடைமீறினாலும், மகாமேரு நிலைகுலைந்தாலும், மனங்கலங்காது, விவகாரங்களிற் பழுது வாராது பாதுகாக்கின்ற குணதையுடைய நீங்கள், இன்று நீதிபல்லாத சில குறுமபரசரைக கூடி, அவ்வரசர் தூளியென்றால் நித்ததூளியென்றும், கருப்பு கசப்பென்றால் எட்டிக்காய்போற் கசப்பென்றும், தாயைக் கொலைசெய்வது தகவதென்றால் வேதத்தின் முதற்காண்டத்தில் விதித்திருக்கின்றதென்றும், வெள்ளத்திற் கல மிதக்குமோ வென்றால் ஆற்றில அமயி மிதக்கக் கண்டோமென்றும், காகை வெளுப்பென்றால், நேறறைப் பொழுதில் நிற்கக் கண்டோமென்றும், கல்லிணமேல் நெல்லு முளைக்குமென்றால் கொததாலாயிரங் குலையாலாயிரமென்றும், கள்ளனைப்

பிடிக்கலாமோ வென்றால் பிடித்தால் பெரும்பாவ மல்ல
 வோ வென்றும், பொய் ஆயிரமட்டுஞ் சொல்லலா
 மோ வென்றால் ஐயாயிரமட்டுஞ் சொல்லலாமென்று
 விதி யிருக்கிறதென்றும், பெண்சாதி யள்ளவனுக்குப்
 பிள்ளை கொடுப்பது ஆரென்றால் ஐயா பெண் கொடுத்
 தவனே பிள்ளை கொடுக்கவேண்டு மென்றும், ஓர்வன்
 மனையாள மற்றொருவனைக் கூடலாமென்றால் அடக்கத்
 தில் ஆயிரம் பேரோடு கூடினாலும் குற்றமில்லையென்
 னும், இந்தக் கழுத்தில் இவனை பேரறலாமோ வென்றால்
 கழுவுக்குத் தக்க கனமில்லையென்றும்; என பிள்ளையும்
 எச்சரிக்கைக்காரன் பிள்ளையும் ஒருவனை யொருவன்
 உதாசினமாகத் திட்டினாராம், இதற்கென்ன செய்யலா
 மென்றால், உமது சமபுத்திரன் வாய்க்குச் சாக்கரை
 யிடவேண்டும், மற்றவன் வாய்க்கு மண்ணிடவேண்டு
 மென்றுஞ் சொல்லுகின்ற துர்மநதிரிகளைப்போல
 நியாயம் பாராது, நயிச்சிய வார்த்தைகளைச் சொன்னீர்
 கள். இது காலவேற்றுமை யென்றே யெண்ணுகிறேன்.
 தனனைக் கொடுத்தாவது தருமதவதத தேடவேண்டு
 மென்னும் பெரியோர் வார்த்தையைப் பிடிப்பது சற்
 குண முடையோர்க்குத் தகுதியென்றும், தாய் தந்தை
 யிடத்திலாயினுந் தராசுகோலபோலப் பெப்பமாக நினை
 யு தீர்ப்புக் கொடுக்கவேண்டுமென்று அரரார்க்கு அவசியம்
 வேண்டிய சந்தருமமென்றும் எனக்கு அடிக்கடி யறிக்
 கையிட்ட நீங்கள், இன்று அதோகதையில் தள்ளிவிட்ட
 தக்க அநியாயத் தீர்ப்பை யங்கீகரிக்கப் போதிகனறீர்
 கள். இது உவகஸிடத்து நேரிட்ட அவஸ்தைவசமென்
 றே யெண்ணுகிறேன். ஒருவரிடத்துத் தண்டனை விதி
 க்குமபோது எவ்வுயிர்களுந் தன்னுயிர்போ லெண்ணு
 வதும், எந்தப்பொருள் எந்தப்பிரகாரமா யிருந்தாலும்
 அந்தப் பொருளி ஹுணமையை யறிந்துகொள்வதும்,
 உருவிநோக்காது அறிவை நோக்குவதும், ஊழ்வினை
 நோக்காது செய்வினை நோக்குவதுமாகிய இப்படிப்
 பட்ட இலக்கணங்களுக்குப் பொருந்த விதிக்கவேண்டு
 மென்று எனக்கு அறிவித்துவந்த நீங்கள், இன்று என

புத்திரன் இரக்கமுள்ளவனென்றும், அன் அசாக்கிர
தையினால் கொன்றதல்லவென்றும், பழனிநாயாற் பசுங்
கன்று மடிந்ததென்றும், அதனால் அந்நஞ்சுத் தந்த
பிராபசசித்தஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்றும், வாதியை
மாத்திரம் வரவழைத்துக்கொண்டு நடுக்கொள்ளிக
காரன் நியாயந தீர்த்தானென்பதுபோற் சொல்லி நின்
றாகள. ஒகோ! அமைச்சர்களே! நீங்கள் அந்நாளிலிரு
ந்த அமைச்சர்களல்ல; இந்நாளில் எனனைக்கெடுக்க நினை
த்துக்கொண்டு எங்கேயிருந்து வந்தவார்களோ வென்று
எண்ணுகிறேன். ஐயோ! எனக்கு இப்படிப்பட்ட அநி
யாயத்தைக் கற்பித்தோ இம்மை மறுமை பின்பங்களை
வருவிப்பீர்கள்! என்றும் மீளாத சிவகதியை யடையத்
தக்க உறுதிவார்த்தைகளைப் பேசிய நீங்கள், இன்று
என்றம் மீளாத அவகதியை யடையத்தக்க இழிவுள்ள
வார்த்தைகளைப் பேச எவ்வுக கற்றுக்கொண்டாகலோ!
ஐ! ஐ!! இந்த ஓரவஞ்சனைய யுறம் நினைக்கும்தோ
றும் நெருநந சிங்குகென்றே! உங்கள் சொற்படி இது
காரியத்தில் உடனப்பட்டானால் தருமமும் தவமும்
சலிப்படையுமே! இவ்வுலகத்தில் எனக்கு மேற்பட்ட
வாகுளிலையென்று வழங்குறிவு செயது வந்திருந்துப்
பேசுகின்றனால், காலம்போகும், வார்த்தை நிறகுமே!
மதுநூலில் சொல்லிய நீதிப்படி நடத்துகின்றபடி
யால், மதுசசோமன் மதுசசோமனென்று நெடுநகாரம்
நீண்ட பெயரைச் சுமந்த நான், இதற்குச் சமமதித்தே
னால எழுத்தறியாதவன் ஏட்டைச் சுமந்ததுபோல
வும், கண்ணிலலாதவன் கண்ணாடியைச் சுமந்ததுபோல
வும், வாசனை யறியாதவன் மலரைச் சுமந்ததுபோலவும்
வினாகவேயிருதப் பெயரைக்கொண்டானென்று ஏழல
கத்தாரும் இகழ்ந்து பேசுவார்களே! இன்றைக்கு என்
புத்திரன் செய்த இந்தக் கொடுங்கொலையாகிய பாத
கத்துக்குப் பரிசாரஞ்செய்து, இலேசாகவிட்டு, நாளை
மற்றொருவன் இதைப் பார்க்கினும் சிறிப் கொலையொ
ன்று செய்யக்கண்டும், அவனைக் கொலை செய்கிறபேனா
லால், 'தருமமறியாத இவ்வரசன் தனக்கொன்று பிற

ர்க்கொன்று செய்திருன்' என்று பார்த்தவர்களெல்லாம் பழிததுப பேசுவார்களே; அல்லது "தன்விட்டு விளக கென்று முததமிட்டால் சுடாது விடாது" என்பது போல என புத்திரன் செய்து கொலைபென்று புத்திரா பேசுகையால் அடக்கக் கொளவேண்டுமென, அதுபற்றி வரும் பழிபாவங்கள் என்னை யடையாம லிருக்குமோ? ஆதலால் இப்பசுவானது அநுமையான இளங்குன்றை யிழுந்து வருத்துகின்றதைத் தளிக்க வலியல்லாதவனா ளிய நானும், இரதப் பசுவைப்போல நெடுநாளாக வரு நதி அருமையாகப் பெற்ற என் புத்திரனைப் பழிச குப் பழியாக்குகொன்று வருத்தங்கொளவதே தகுதி" என்று சொல்லினா.

அதுகேட்டு மனங்கலங்கிய மந்திரிகளுக்குள் ஒரு மந்திரியானவர் அரசலை வணங்கித் "தாருமெறி தவ ருத தலைவனே! சாவதானமாகத் தயவுசெய்து என வார்த்தையைக் கேட்டாளுவேண்டும். ஆன்மாக்களு க்கு அறிவின் உயர்வு தாழ்வுபற்றியே புண்ணிய பாவங் களும் ஏறிக் குறைந்திருக்கும் என்னுள் சிருதி வாங் கியத்தின்படி தர்மார்த்த காம மோகங்களைப் பெறு தற்கு யோக்கியமான அறிவுள்ள மனிதப்பிறவி யெடு த்த சீவர்களுக்குள் "ஆனைமதப்பட்டு அடவியழித்தது" என்னும் நியாயம்போல் மதத்தினால் காமக்குரோதாதி கள் காரணமாக ஒருவரை யொருவர் கொலை செய்தா ரானால் அக்கொலைக்கு ஈடாகக் கொன்றவரைக் கொலை செய்கக்க கடவரென்றும், அப்படியன்றிக் "கூககை யேறிப் பனம்பழமவிழுத்தது" என்னும் நியாயம்போல் வலிமை பகைமை முதலானவை யிலலாமல் விதிவசத் தாலொருவர்இறந்ததற்கு வியாஜமாக முன்னிட்டு அவர் களை அவ்வாறு இனி முன்னிடவொட்டாமலிருக்கத் தண்டித்தது முன்னிட்டதனால் வந்த பாபத்துக்குப் பரி காரஞ் செய்கக்ககடவ ரென்றும், அப்படியன்றி அமுத மூட்டுகின்றபோது அதுவேவிஷமாகக் கொன்ற தெனனும் நியாயம்போல் நல்ல வழியில் நிறுத்தும்

பொருட்டு அச்சமுறுத்தித் தண்டிக்கும்போது அபாயம்
 நேரிட டிறந்ததற்கு வேறு காரணமாகி யிருந்த தந்தை
 குரு அதிகாரி முதலானோர்களை அனாதை முதலான
 அரிய விரதங்கள் தவங்களை செய்விக்கக்கடவரென்று,
 பிறகு பட்சி முகலான மற்ற உயிர்களுக்கும் மனிதர்க
 ளால் கொலை நேரிட்டால் அந்தந்தவர்களுள் தரகனாக
 கும அளவார் குண குணங்களுக்கும் செய்கைகளுக்கும்
 காரணங்களுக்கும் தக்கபடி யறிந்து பிராயசசித்தஞ்
 செய்விக்கக் கடவரென்று. பொதுவாக அற நூல்க
 ளில் விதித்திருக்கப்பட்ட விதியை இன்று கன்றின்
 கொலைபற்றி நீர் செய்விக்க எண்ணிய அபூர்வமான விதி
 எவதற்குள்றதே; இது தகுதியைக் கடக்கின்ற குற்ற
 மென்று சொல்வதற்கு இடமுண்டுபண்ணுமே” என
 றார். அங்கேட்ட அரசன “மந்திரியே! நீர் பயனை
 தரும் விருஷக்கதி லுள்ள பழததைப்பாராது பிஞ்சைப்
 பிடித்ததுபோல பிடித்தீர். நன்றி நுகந்து உமது வார்
 ததை! அறிவின உயாவு தாழ்வுகளைப்பற்றிப் புண்ணிய
 பாவங்கள் ஏறிக்குறைபுமென்று பூர்வமாகத்திற சொல்
 லிய சுருதி, உத்தரபாகத்திற் பரமேசுவரன் ஆன்மக்
 களதோறும் விகற்பமில்லாமல் நிறைந்திருக்கிறபடியால்
 மாயையின காரியமாகி, வேறுபட்ட அறிவை நோக்கா
 மல் அப்பரமேசுவரனை நோக்கி, எல்லாவுயிர்களுடும் சம
 மாக வெண்ணி நடத்தவேண்டும் என்ற உத்தரபாகத்
 தின்படிப் பிறப்பு, குணம், சாதி, தொழில் முதலான
 விகற்பங்களை நாடாது, உயிரைக் கொலையினிடத்துச்
 சமானமாகத் தண்டிப்பதே தகுதி; என புத்திரன் தேரி
 லேறிகொண்டு செல்வச் செருக்கினால் மறதிபற்றியே
 இப்பசுவின் கன்றைக்கொன்றான்; ஆதலால் இவன் “காக்
 கையேறிப் பனம்பழம் விழுந்தது” போல வியாஜமான
 வனுமல்லன்; அமுதமுட்ட விஷமானதுபோல நன்மை
 செய்விக்கப்போய்க் கொலைக்குக் காரணமானவனுமல்
 லன்; “ஆனைமதப்பட்டு அடவியழிந்தது” என்று நீர் சொல்
 விய வியாயததுக்குச் சரியாக விருக்கின்றான். ஆதலால்
 இவனைக் கொல்வதே முடிவு” என்று சொன்னார்.

அதுகேட்டு மற்றொரு மந்திரியானவர் அரசனைத் தொழுது “மகாராஜவே! சுருதியில் எல்லா வுயிர்களுக்கும் உயர்வு தாழ்வு நோக்காது சமனாக நோக்கவேண்டுமென்று உத்தரபாகத்தில் விதித்திருக்கின்றது அந்நன் ரொழுககததுக்களறி அரசரொழுககததுக்குப் பொருந்தாகே; அது பொருந்தமானால் பிராமணா முதலான குலாசாரமும், பிரமசாரி முதலான ஆசிரம தருமமும், பெரியோர் சிறியோர் நல்லவர் தீயவர் என்கிற கிரமப்பாடுகளும் வேறுபட்டு, உலகநிலை தவறி, அரசாட்சி மழுங்குகின்றீம். இது ஒழுககததுக்க கட்டுக்கின்ற குற்றமென்று சொல்வதற்கு ஆடங்கொடுக்குமே; ஆகலால் பூர்வபாகத்தில் விதிக்க விதிப்படி அறநூல்களிற் குறித்த நியாயங்களைக்கொண்டு தீர்ப்பிடுவதே நெறியாகும்” என்று சொன்னார். அது கேட்டு மனுசசோழர் நகைத்து “அமைச்சரே, நீ யழிக்குத ஆணையாக வருவான் போல்வதது நடுக்காட்டிற் பயங்காட்டிய பணம் பறிகின்றவன்போலப் பயம் காட்டுகின்றா. பரமேசுவரன் அவ்வவ வுயிர்களிடத்திலும் வேறுபாடாமல் விளங்குகின்றபடியால் எவவுயிர்களையும் பொதுவாக நோக்கவேண்டுமென்கிற உத்தரபாகத்தின் விதியை நான் அனுசரித்துக்கொண்டது உயரக்கொலையாகிய பாவ நிவர்த்திக்கு மாதிரிமே யல்லது மற்றொன்றிற்கு மல்ல இக்கருத்தை யறிந்து கொள்ளாமல் “கருத்தறி யாதவன் சொன்னதே கொளவான்” என்பது போலக் கொண்டு ஒழுககவகடந்த குற்றம் வருமென்று கூறினார்.

ஆனால், மற்றவையெல்லாம் நிற்க; கொலைப்பாதக நிவர்த்திக்கு மாதிரிமே எவவுயிர்களையும் சமமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது எவ்வகையா லென்பதே, உயிர்க ளெல்லாம் சிறத்ததயி னுருவ மாகலானும், எல்லா வுயிர்களுக்கும் இறைவனே தனக்கரணங்களைக் கொடுத்தலானும், அவனது சிறத்ததயாகிய வுயிர்களை அவன் கொடுத்தருளிய உடம்பில் நின்றும் நீக்குதல் கிண்கலப்படாத அபராதமாகலானும், எந்தெந்த உயிர்

களர் இயல்பினு லல்லாமல் இம்சையினால் உடம்பை விட்டுப் பிரியும்படி நேரிட்டால் அநகரத் வயிர்களுக்கும் அவ்வவ்வுடம்பை விட்டு நீங்கும்போது துண்டாகும் வருததம் பெரிதாக விருக்குமாகலானும், அன்றியும் கொலை செய்யுமிடத்துக் கரும்பையும் எள்ளையும் ஆலையிலுஞ் செநகிலும் வைத்தாட்டுமபோது நெருங்கிலகப்பட்டு அரைப்பட்டு நசுசுருண்டு சின்னாபின்னப்பட்ட அககரும்பிலும் எள்ளிலுமிருந்து ரசமும் நெய்யும் எப்படிச் சுவைவருமோ அப்படியே உடல் நசுசுருண்டு அரைப்பட்டுச் சின்னமாக அதிகவிருத்தும் நடுநடுங்கி அறிவு கெட்டுத் திகைப்படைந்து கலங்கி வருவது எவ்வயிர்களுக்கும் பொதுவாகலானும், தமக்குக் கொலை நேரிடுவதை அறிந்தபோது உடம்பு நடுங்கியும் பதைத்தும் வியாததம் கடத்ததற்குத் தளராடியும் கால்சோந்தும் கண்கலங்கியும் இருளடைந்தும் காதுகள குரம் மென்று அடைபட்டு நசி துவண்டும் வாய்நீ ருலர்ந்தும் நாகுதழறியும் வயிறு பசிரென்று திகிலடைந்தும் மனநிலைக்குத் துறையடித்தாற்போற் பதபதவென்றடித்துத் துடித்துத் துக்கமுஞ் சோர்வுக்கொண்டு மயங்கவும், பாய்மரச சுற்றி லகப்பட்டு காககை போலவும், நீச்சுழியி லகப்பட்டு வண்டிபோலவும், சுழல் காற்றில் அகப்பட்டு தூருமடிபோலவும் உயிர் சுழன்று சுழன்று அலையவும் உண்டாகின்ற பயங்கரம் எவ்வயிர்களுக்கும் இயல்பாகலானும், இறந்தவுடன் அவ்வயிர்கள் இறப்பிறைபட்ட இயிசையுமன்றி யுடனே பிறப்பினாலும் வருத்தபடைந்து துக்கப்பட வேண்டுமாகலானும் நாம் வேண்டி ஒருயிரைப் பிறப்பிப்பதற்குச் சுதந்தர மில்லாதபடியால் நாம் வேண்டி ஒருயிரைப் பிறப்பிப்பதற்கும் சுதந்தரமில்லை; இறப்பிப்பதற்கும் பிறப்பிப்பதற்கும் இறைவனே சுதந்தர முள்ளவனென்றெண்ணாமல் ஆகாமியத்தினுற் கொலை செய்வதனால் மீளாநரகம் நேருமென் றறிந்துகொளவீர். ஆதலால் எவ்வயிர்களிடத்துங் கொலைப்பாதகத்தைச் சமமாகக் கொள்ளவேண்டும். இந்த வியாததின்படி என் புதல்

வனைப் பழிக்குப் பழியாகக் கொன்றுவிடுவதே முடிவு” என்று சொன்னார்.

அதுகேட்டு, வேறொரு மந்திரியானவர் மதுச் சோழரை வணங்கி “அரசனே! உமது பெயரினால் விளங்கும் மதுநூலிற் குடுமிபையும், முகரோமத்தையும் கஷ்வரஞ்செய்து, தான் கொன்ற பசுததோலைப் போர்த்துப் பசுமநதையினிடத்தில் வாசஞ்செய்துகோ சலத்தினால் ஸ்ரானம் பண்ணி யிரதிரியங்களை யடக்கி யிருத்தல், கஞ்சிசுடித்தல், அவிசுபண்ணியுண்டல், பட டினியிருத்தல், பசுமநதையினுடன்போதல், பசுக்களுக் கு உபசாரஞ்செய்தல், பசுதானஞ் செய்தல் முதலான செய்கைகளைப் பசுக்கொலை செய்தோராக்ருப பிராயச சித்தமாகச் செய்வீடக வேண்டுமென்று விதித்திருக்கின்றதே; அதற்கு மாறாகப் புதலவனைக் கொலைசெய்வீ ரானால் விதிமாறாட்டமென்னுங் குற்றம் வருவதாகத் தோன்றுகின்றதே” என்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட மதுச்சக்கரவர்த்தியானவர், “மந்திரி! நீர் சொன்னது பாலவேண்டி யழுநின்ற குழந்தை ககுப் பழத்தை எகிர் வைத்துப் பராக்ருக சாட்டுவது போ லிருக்கின்றது. விதிமாறாட்டமென்னுங் குற்றம் வருவதாகத் தோன்றுகின்றதென்று சொன்னீர். அந்த மதுநூல் அரித்தியமாகிய தேகத்தில் அபிமானமும், அசுத்தமாகிய பிரபஞ்சபோகத்தில் ஆசையும் வைத்த காமிகளுக்கே அவ்விதி கூறியதல்லது நித்தியமாகிய சிவத்தில் அபிமானமும், சுததமாகிய சிவபோகத்திலா சையும் வைத்த என்பிதா மூதாதை முதலானவர்களுக் குக் கூறியதல்ல. உயிர்க்கொலை நேரிட்டால் உயிர் விடக் கடவரென்றே குறிப்பினுற் கூறியிருக்கின்றது என்பிதா மூதாதைக்கு எவ்விதியோ அவ்விதியே யெனக் கும் என புத்திரனுக்கும் வேண்டத்தக்கது. ஆதலால் விதி மாறாட்டமாகாது. இந்த நியாயத்தால் என புத்திரனை யிழநதுவிடுவதே முடிவு” என்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட மற்றொரு மந்திரியானவர் மகாராஜனை வணங்கி “உலகந் தோன்றியது முதல் இது பரியந்தம் செய்யவ கடாட்சத்தினாலும் வல்லமையினாலும் நீதியுடன் உலகாண்ட அரசர்கள் தாங்கள் ஆளுங்காலங்களிற் பசு முதலான மிருகவர்க்கங்களாள் ஒவ்வொன்றை அகங்காரத்தால் அடித்துக்கொன்ற அநியமானவர்களையும் பிராயசசித்தஞ் செய்கிறதார்களே யல்லது கொலை செய்கிறதவர்க ளுண்டென்று கேட்டதில்லை. அப்படியிருக்க உமது புத்திரன் இரத்த பசுவின் கன்றைக் கொல்லவேண்டுமென்று கறுவுகொண்டு கொன்ற வனல்லன், நீரேப்படி யவர்க்கு கொலைசெய்யும்படி தீர்ப்பிடலாமா? அவ்வாறு தீர்ப்பிடலால் முன்னோ செய்கைக்கு முரணானதென்னுங் குற்ற முண்டாகுமே” என்றார். அதுகேட்டு மதுசோழரானவா “மந்திரி! நீர் மரபநியாதவன் மணம்பேச வந்ததுபோற் பேசவந்தீர். முன்னோ செய்கைக்கு முரணானதென்னுங் குற்றம வருமேயென்றீர். ஆனால் நான் சொல்வதை நன்றாகக் கேளும. பூர்வம் என முன்னோர்கள் ஆளுங்காலங்களில் இப்படிப்பட்ட கொலை மேற்கடுத்தேயில்லை. ஏகதேசங்களில் ஒவ்வொரு கொலைப்பாதகம் நேரிட்டபோது தமமுயிரையுங் கொடுத்துப் பழிக்கு ஈடுகாட்டியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் நிறச், மறற அரசர்களே! வென்றால் தாங்கள் ஆளுங்காலங்களில் தேசாசார முதலான கற்பனைகளைப்பற்றி நூதன நூதனமான நியாயங்களை யேற்படுத்திக்கொண்டு அவைகளின்படி நடத்தினார்கள். அவ்வரசர்கள் என்னோடு சோககப்பட்டவாள் எல்லர். ஆதலால், என தீர்ப்பினபடி நடத்துவதே னுணியு” என்றார். அதுகேட்டு மற்றமந்திரிகளெல்லாம் சோத்து வணங்கி நின்று, “மஹாராஜனே! கூறியதே கூறுகின்றார்களென்று கோபஞ்செய்யாமல் யாங்களை சொல்லும வார்த்தையைக் கேட்டருளவீராக. இந்தப்பசுவோ ஐய நிவுள்ள மிருகவாக்கத்தான ஒன்று, இது பெற்ற கன்றோ பால் கொடுத்தற்குரிய பசுவாக்கத்த தன்று. ஏருழுதந்திரிய எருதாகத்தக்க சேமகன்று. உமது புத்திர

னோ ஆற்றிவுள்ள ஆண்மக்களிற் சிறந்த நல்லறிவுடையவன். அவனோ அக்கன்றைக் கொல்லவேண்டுமென்று கொன்றவனல்லன். இக்கொலையோ கன்றினுடைய ஊழ்வினையென்று உலகமெல்லாங்ஞ் சொல்லும். ஆதலால், இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விப்பதே முறை” என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்ட அரசன், “மந்திரிகளே, நீங்கள் உண்மைபைக் கண்டறிந்து சொல்வதற்குச் சக்தியற்றவர்களேபோல இல்லசாகச சொல்லுகின்றீர்கள். நல்லது நான் சொல்லுகின்றதைக் கேளுங்கள். இப்பசுவோ ஐயறிவுள்ள மிருகவாககந்தி லொன்றென்று சொன்னது நன்றாயிருக்கன்றா. உங்கள் நியாயம உயர்வு தாழ்வுகளை உயர்கூனின் அறிவினிடத்துவைத்துத் தாழ்ந்த அறிவுள்ள மிருகங்களைக் கொன்றால் பிராயச்சித்தமென்றும், உயர்ந்த அறிவுள்ள மனிதர்களைக் கொன்றால் கொலைசெய்வதென்றும் சொல்லுகின்ற உங்கள் வார்த்தையினபடியே இப்பசு மனிதரறிவைப்பார்க்கினும் உயர்ந்த அறிவுள்ளதாகவிருக்கின்றது. எவ்வாறெனில், எந்த உலகத்தில் எந்தக்காலத்தில் எந்தப்பசு இந்த பசுவைப்போலக் கன்றிறங்கதைக் குறித்து ஆற்றப்படாத துக்கத்தோடும் அதிகாரிகளாலும், பகைவராலும், அயலாராலும், மற்ற வுயிர்களாலும் ஒருவாக்குக குறை நேரிட்டால் அங்குன்றையை அரசன், தனக்குத் தெரிவிப்பதற்கு அரசுமனைவாப்தில் ஆராய்ச்சிமணிகட்டுவித்திருக்கின்றென்று சாதாரண மனிதர்களாலும் அறியப்படாத இந்தக் காரியத்தை யறிந்து வந்து அந்த மணியைக் கொம்பிலுலகித்துச் சத்தமெழுப்பிக்கத்தரிக் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நின்றது? இதுகையெப்போ தாவது கேட்டிருக்கின்றீர்களோ? இல்லையே. இந்தப் பசுமாததிரம அப்படியறிந்துசெய்ததையின்றுபார்த்து நின்றீர்கள். ஆதலால் இது முன்தவக்குறையால் பசுவுடம்பெடுத்ததாயினும் மனிதப் பிறப்பில் உயர்கூலத்தில்மேலான அறிவோடு பிறந்திருக்கிறதாகவேகொள்ள வேண்டும். அன்றியும், பசு ஏல்லாப் பிறப்பிலும் உயர்வு உள்ளதென்றும், அதன் கொம்பின் அடியிலே பிரம

விஷ்ணுங்கள் இருக்கின்றார்களென்றும், காவிரி முதலான புண்ணிய தீர்த்தங்கள் அந்தக் கொம்பி னுனியில் இருக்கின்றனவென்றும், சிவபெருமான் சிரசிலும், சிவசத்தி நெற்றியிலும் இருக்கின்றார்களென்றும்; சுப்பிரமணியக்கடவுள் நாசியிலும், அசுவனிதேவர் காதுகளிலும், சந்திரசூரியர் கண்களிலும், வருணன் நாசிலும், சரஸ்வதி சூரலிலும், கந்தருவர் மார்பிலும், இந்திரன் கழுத்திலும், உருத்திரர் முதுகிலும், சத்தமாதர்கள் குறியிலும், இலக்குமி குதத்திலும், கங்கை மூத்திரத்திலும், பூமிதேவி வயிற்றிலும், யமுனை சாணத்திலும், திருப்பாற்கடல் முலையிலும், யாகாக்கினி வயிறுமுகம் இதயம் என்னும் உறுப்புகளிலும், அருந்ததி முதலான கற்புள்ளவர்கள் உடம்பிலும் இருப்பார்களென்று சொல்லியிருக்கின்றதே. அன்றியும், பரமசிவன் திருமுடிக்கு அபிஷேகஞ்செய்ய யோககியமான பால் முதலான திரவியங்களைக் கொடுக்கின்றதே; அன்றியும், திருவெண்ணீரற்றின் காரணமான திரவியம் பிறப்பதற்கும இடமாகவு மிருக்கின்றதே. அன்றியும் நான்கு வேதமும் கால்களாகவும், கருமமுடய ஞானமும் கண்களாகவும், ஆகாயமும் சாததிரவியமும் கொம்புகளாகவும், தருமமே உடலாகவும், தாயமே நடையாகவுங்கொண்டு பரமேசுரனுக்கு வாகனமாக விளங்கிய தருமவிடபதனுக்கு இனமாகவும் இருக்கின்றதே; இப்படிப்பட்ட மேன்மையுள்ள பசுவை ஐயறிவுடைய மிருகவர்க்கத்தான ஓனமென்று சொல்லல தகுமோ; இதன் கன்றோ பால் கொடுத்ததற்குரிய பசுவாவதில்லை, ஏருழுதற்குரிய எருதாகத்தக்க சேவகன்று என்று சொன்னீர்கள். தேவாக்களெல்லாம்பிறப்பதற்குத்தவஞ்செய்கின்ற மகத்துவமுள்ள இந்தத் திருவாருரிலே பிறந்த எல்லா உயிராகளும்சிவகணங்களென்கிற சித்தாத் தப்படி இந்தக் கேஷத்திரத்திலே பிறந்த இக்கன்றைச் சிவகணமென்று கொளவதை விட்டு, சேவகன்மென்று சொல்லல் தகுமோ? புத்திரனோ ஆற்றிவுள்ள ஆண்மக்களிற சிறந்த நல்லறிவுள்ளவ னென்றீர்கள். சிவதரி

சனஞ் செய்யத் தேரூர்த்தபோய்ச் செல்வ மறைப்பி
 னாற் கண்மறைந்து கன்றைக் கொன்றவன் நல்லறிவுள
 னவனென்று சொல்லப்படுவனோ? சன்றிறந்ததை ஊழ்
 னீனையென்று உலகஞ்சொல்லு மென்றீர்கள்; பிராரத
 துவ வாதிசுளே யல்லாமல் காமக்குரோதாதிகளாற்
 பாவங்களைச் செய்வதற்குச் சீவனே ஆகாமிய கர்த்தா
 வென்று கொள்கிற உத்தம மார்க்கத்தை யுடையோர்
 கள் ஊழ்வினையென்று சொல்வரோ? இதற்குத் தக்க
 பிராயச்சித்தஞ் செய்விப்பதே முறையென்றீர்கள்;
 மலையை யெடுத்துண்டு வயிறு நோசிறவனுக்குச் சுக்
 றிடித்துக் கொடுக்கின் அது சொஸ்தப்படுமோ? அது
 போலக் கொலைப்பாதகஞ் செய்தோர்க்குப் பிராயச்சித்
 தஞ் செய்யின் அபபாவம நிவாரணமாமோ? அவ்வாறு
 செய்வேனானால் மீளா நரகத்தில என் புத்திரனை விழுத்
 துவதுமன்றி, யானும் விழுநது வருநதுவேன்; சீவவுல
 கத்தினும் என்றும் மீளாத பழிக்கு ஆளாச்ச சமை
 வேன்; அன்றியும் எண்ணிறந்த பெருமைபெற்ற இரவி
 குலத்திற்கும் என்னை யடுத்திருக்கின்ற வுயிரகளுக்கும்
 ஒரிழுக்கு வார்த்தையு முண்டாகநினைவானவேன். ஆத
 லால் இனி என சொல்லுக கிரண்டிலை; இதரப பசு
 வின்கன்றைக கொன்றபழிக்கு ஈடாக என் புத்திரனைக்
 கொலைசெய்வதே பிரசயமாங்ய தீர்ப்பு' என்று சொல்லி
 விட்டு, மந்திரியைப் பார்த்து, "மந்திரி! என புத்திரனை
 யழைத்துப்போய் அநசக் கன்று இறந்து கிடக்கின்ற
 விதியிற் கிடத்தி, நீ தேரி லேறிக்கொண்டு அவனுடம்
 பின்மேல்தேர்ச்சக்கர மேறும்படிசெய்து கொலைசெய்து
 வருவாய்" என்று கட்டளையிட்டார். அப்போது மற்ற
 மந்திரிகளெல்லாம் கை நெரித்துக்கொண்டு கண்களிலே
 நீரரும்ப மனங்கலங்கிப் பிரமைகொண்டு நின்றார்கள்.

கலாவல்லப நென்கிற மந்திரியானவன் கடுந்தவம்
 புரிந்து பெற்ற கவுத்துவ மணியைக் கடவி லெறிந்து
 விட்டுவா வென்றும், பலநாள வருந்தி வளர்த்த பஞ்ச
 வாணக் கிளியைப் பருந்துக் கிரையிட்டுவாவென்றும்,

செய்தற்கரிய தவஞ்செய்து பெற்ற தேவாமுதத்தைச்
 சேற்றிற் கழித்துவா வென்றும் சொல்லக் கேட்டவன்
 போல் திடுக்கிட்டு உணர்வழிந்தும், திகைப்பூண்டு மிதி
 த்தவன்போல் மயங்கிநின்றும் சற்று உணர்வுதோன்ற,
 அது விஷயத்தில் மனமில்லாதவனு யிருந்தும் அரசன்
 ஆணையைத் தடுப்பதற்கு அஞ்சி வணங்கி விடைபெற்
 றுக்கொண்டு, அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டுத் தளர்ந்த
 நடையோடு முகங்கருகி, நெடுமூச்சு விட்டுக்கொண்டு
 “சிவசிவா! சமபோ! சம்பேர்! இந்தப்பாதகஞ் செய்யத்
 தானே நான் மந்திரியாக ஏற்பட்டேன்! கொலையெ
 ன்று சொல்லுகின்றோர்களைப் பார்த்தாலும் பயங்
 கொள்ளுகின்ற எனக்குத்தானே இப்படிப்பட்ட விதி
 வரவேண்டும்! இந்தக் காரியத்தைச். செய்யாது விடு
 வோமென்றால் அரசன் கட்டளையைக் கடந்தானென்
 னுங் குற்றம் நேரிடுமே யென்றும், அல்லது செய்வோ
 மென்றால் நமது உயிர்போற் சிறந்த விதிவிடங்கள் விஷ
 யத்தில் எப்படிசு கொலைசெய்யத் துணிவு உண்டாகு
 மென்றும், எண்ணியெண்ணி என்மனம் இருதலைக்
 கொள்ளிகளுள் அகப்பட்ட எழும்புபோல் திகைக்கின்
 றதே! இதற்கு என்னசெய்வேன், என்னசெய்வேன்”
 என்று வருந்தி வருந்தி யொருகால் முன் வைப்பதும்,
 மற்றொருகால் பின் வைப்பதுமாகி ஊசலாடுகின்றவ
 னைப்போல் அலைந்தும், “வேந்தன் விஷமுண்ணெனக்
 கட்டளையிடினும் உண்ணவேண்டிய உரிமை நமக்கிரு
 க்கிறபடியால் போய்ததொலைப்போ மென்று சற்றே
 நடந்து, எண்ணுதற்கும யோக்கியமல்லாத இப்பாதக
 த்தை யெப்படிசு செய்வோம்” என்று சற்றே நின்று
 நடைத்துக்கங் கொண்டுவன்போல் தெளிந்தும், மயங்
 கியும், பித்தம் பிடித்தவன்போல் பிதற்றியும் கண்ணீர்
 சொரிந்து கலங்கிவைவனாகிப் பின்புதெளிந்து, “அரசன்
 நமக்குத் தந்தையாதலால் விதிவிடங்கள் செயத குற்
 றத்தை நாமேற்றுக்கொண்டு நம்முயிரைக் கொடுத்து
 விடுவோம்” என்று துணிவுகொண்டு, அக்கன்று இறந்து
 விடக்கிற விதியினிடத்து அணைகடந்த வெள்ளம்

போல அதிவேகமாக வந்துநின்ற, தன்னரையிலிருந்த உடைவாளை யுறையிலிருந்துருவி யெடுத்தகொண்டு, தனது கழுத்தில்வைத்து, ஊட்டியை யரிந்துகொண்டு உயிரிழந்து விழுந்தான். அதுகண்டு சில ஒற்றர்கள் அதி சீக்கிரமாய்ப்போய்மதுச்சோழரிடத்தில் “ஆண்டவரே! தேவரீர்க்குக் கண்போல் விளங்கிய கலாவல்லபனென்னும் மந்திரியானவர் சேங்கன் நிறந்தாடகுகின்ற தெரு விற்போய் அரையிலிருந்த உடைவாளை உகொண்டு தமது கழுத்தை யரிந்துகொண்டிருந்துவிட்டான்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அதுகேட்ட அரசன் அளிந்த புண்ணில் அம்பு பட்டதுபோல் துடிதுடித்து, மிகவும் மனங்கலங்கி “ஓகோ இதென்ன பாபம்! இதென்ன பாபம்! ஐயோ! கலாவல்லபனென்கிற மந்திரியானவன் நானிட்ட ஏவலைச் செய்வதற்குச் சமயதிதவன் போல் சென்றது, நம மரசனுக்குக் கன்றைப்பற்றி வந்த பழிமாததிரம மோதாது, நாமும் பழி சுமத்து வோமென நினைத்துத்தான்! எனக்கு நேரிட்ட இடரையறிந்தும் எரியுங் கொளரியை நேறத்தள்ளுவது போலவும், நீண்டெரியும் நெருப்பில் நெய்நீடுவதுபோலவும், அவ்விடருக்குமே லீட்டுண்டாகுமபடி செய்தானே! கப்பல் உடைந்து கலங்கியபோது தெப்பமும் உடைந்ததுபோல், கன்றின் பற்களுக்கு கலங்கியபோது மந்திரிபழியும் உளைத்துக்கொண்டதே! எனக்குவந்த துன்பமெல்லாந் தனக்கு வந்ததாக வெண்ணி, என்னை இரவும்பகலும் காததிரந்த மதியுள்ள மந்திரியை யினி எககாலத்திற் காண்பேன்! இதைக் கேட்டவாகமெல்லாம் இதென்ன கொடுமையோ! கொளளை கொண்ட வனைவிட்டு குறுக்கேவந்தவன்மேற் குற்றம் நாட்டியது போலவும், கொண்ட மனையாளிருக்கக் கூலிவாங்க வந்த வனைத் தாலிவாங்கச் சொன்னதுபோலவும், பசுங்கன்றைக் கொன்ற தன் புதல்வனிருக்க, அவனைவிட்டு அப பழியை அமைச்சன்மேல் வைத்து அவனுயிரை வாங்குசொன்ன இவ்வரசன் அநியாயக்காரனென்று இகழ்ச்சி செய்வார்களே! அறிவில்லாதவன் செய்த காரியம்

பயன்படாததுமாத்திரமோ! பழிபும்பாவழங்கொடுத்து
மென்ற பெரியோர் வார்த்தைகளுக்கு இலகராயினேன்!
ஐயோ! நான் என்ன காரியஞ் செய்தேன்! திருவாரூர்ப்
பூங்கோயிலினிடத்தெழுந்தருளிய தெய்வமே! அந்த
வாசனாகு அருளசெய்கின்ற ஆண்டவனே! உன்னை
நம்பியிருக்கின்ற அடியேனை இப்படியுஞ் சோதனை செய்
யலாமோ! உன் திருவடிகளுக்கு ஆளாகி யிருக்கின்ற
அடியேனை இப்படிப்பட்ட பழிக்கும ஆளாக்கலாமோ!”
என்று பலவிதமாகப் பரதவித்துகொண்டு பின்னே
துக்கந் தருவதான காரியங்களை முன்னே அறிந்து அக்
காரியத்தைச் செய்யாது விடவேண்டுமென்று; ஆலோசித்தறி
யாது செய்துவிட்டால் அதுபற்றித் துயரப்படாமல்
மேல் செய்யத்தக்க காரியங்களை ஆலசியப்படுத்தாமல்
செய்யவேண்டுமாதலால், வானுத தெரியாது மந்திரி
பை யனுபபிப நாம துகடப்படுவதிற பயனென்ன?
இனி நாமே போய்ப் புத்திரனைத் தேர்க்காலி லூர்ந்து,
மந்திரி பழிக்கு நம்புயிரைக் கொடுத்துவிடுவோம்” என
மெண்ணி, அரண்மனைக்குப் புறத்தில் வந்து, தமது
புத்திரனை யழைத்து வருமபடி காவறகாரர்களுக்குக்
கட்டளையிட்டா.

அவர்கள் கண்ணிர்வடிந்த முகத்துடன் “ஐயோ!
மனுதீதி தவறாத மனனனுக்கும் இப்படிப்பட்ட ஆப
த்து நேரிடலாமா! நமது இளவரசனாகிய விதிவிடங்க
னிடத்திற்சென்று, “ஐயோ! உமமை யரசன் அழைத்து
வரச்சொன்னா” என்று எவ்வாறு சொல்வோம்! என்ன
செய்வோம்” என்று துயரகொண்டு விதிவிடங்கனிநுக்
கும் அரண்மனைக்குச் சென்றார்கள். அதற்கு முன்ன
தாகவே, பெரியோர்களிடத்துப் பிராயச்சித்தவிதியைக்
கேட்கப்போன விதிவிடங்கன, தமது பிதாவினிடத்
தில் பசுவானது வந்து முறையிட்ட சமாசாரத்தை ஒற்
டர்களாலே கேளகிப்பட்டு, ‘ஆநிநமககென்ன பிராயச்
சித்த மிருக்கின்றது! நமது பிதாவானவர் செய்கிற
தீர்ப்பின்படி நடந்துகொள்ளுவோம்” என்று தேகமெளி

ந்து, மேனி வேறுபட்டு, மனந்தளர்ந்து, முகஞ்சோர்ந்து தனது அரண்மனையினிடத்து வந்திருந்தான். அப்போது அரசன் அனுப்பிய காவற்காரர்கள், அவ்விதி விடங்களைக் கண்டு, கைகுவித்து எதிர் நின்றார்கள். அவர்மேல் பார்த்து “நீங்கள் என்னகாரியமாக என்னிடத்தில் வந்தீர்கள்?” என்றுகேட்க, அவர்கள் ஒன்றுஞ் சொல்லாது மனமடைபபோல விம்மி விம்மி யழுது கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

அதுகண்டு விதிவிடங்கள், இவர்கள் ஏதோ ஒரு துன்பமான சமாசாரத்தைச் சொல்ல வந்தவர்கள் அது னால் நாவெழாமல் நடுங்குகின்றார்கள் என்று அறிந்து, “ஓ காவற்காரர்களே! வந்த காரியம் இன்னதென்று சொல்லாமல் துக்கப்படுவதில் பலனில்லை; அந்தக் காரியம் எனக்குத்தெரியும், ஆயினும் தயரப்படாமல் சொல்லுங்கள்” என்றான். அதுகேட்டு, “ஐயா! எப்படிச் சொல்வோம்! என்ன செய்வோம்! எங்கே போவோம்! எல்லாம் குடியையுங் கெடுக்கவிருந்தோ தாட்சண்யமில்லாத தலையீற்றுப்பசுவானது ஒன்று வந்து ஆராய்ச்சி மணியை பசைத்து, இனி உலகத்தை ஆள்வாரில்லாமல் அழிந்துபோகும்படி உம்மை யரசன் யழைத்து வரச் செய்ததது” என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு விதிவிடங்களைச் சூழ்ந்திருந்த உறவினர், சினைகர் முதலானோரெல்லாம் “இப்படிப்பட்ட அவதி நேரிடத் தானே தியாகேசர் கோவிலுக்குப் போகத் தொடங்கியது! என்னளவும் இப்படி வருமென்று அறியோமே! இதற்கு என்செய்வோம்” என்று அழுதுசோர்ந்தார்கள். அந்தப் பிரகாரமே அரண்மனையிலுள்ள மற்றவர்களும் புலம்பி ஆவலிததார்கள். இந்த அழுகை யொலியை விதிவிடங்கள் தாயானவள கேட்டு, இதைன்ன காரணமென்று விசாரித்து, இன்ன காரணமென்று அறிந்து கொழுகொம்பற்ற கொடியைப்போல் கீழே விழுந்து மூர்ச்சையடைந்து, சற்றே யறிவுவரத் தெளிந்து, பாங்காகிய விதி யென்பாகியத்தை யழித்ததே, தீமை

யாகியவினைப்பயன் என்செல்லத்தையழித்ததே, வஞ்ச
மாகிய ஊழ் என் வாழ்வை யழித்ததே, பலநாள் வருந்
திப பெற்ற என் வயிறு பற்றுதென்றதே ! பகிரென்று
பதைக்கின்றதே ! ஐயோ, என்புகுதிரன் செய்த குற்றத்
திற்கு என்னைக் கொன்றலாகாதோ” என்று பலவிதமா
கச் சொல்லிக் கைநெரித்துக், கண்ணீர்விட்டு, வயிறு
பிசைந்து, மாரடித்து, வாயிலிறந்து, மனம்பதைத்து,
கோவென்று அழுதுமுது... புலம்பினான். அப்போது
விதிவிடங்கனென்ற இராஜபுகுதிரன், அழுகின்ற தாய்
முதலானவர்களைப் பார்த்து “வினாக நீங்கள் அழுது
புலம்புகின்றதினால் என்ன பிரயோசனம் ! பிரமதேவன்
முதலான கர்த்தார்களுக்கானாலும் விநியைக் கடவுகக்
கூடுமோ ! எலும்பு நரம்பு தோல முட்டை அசுத்தவக்
ளாற் கட்டிய இந்தச் சிறுவிட்டை நிலைபெற்று நம்பப்
படுமோ ! என்று பிறந்தார்களோ அன்றே பிறந்தார்க
ளென்று நினைக்கவேண்டும். ஆறிலுஞ்சாவு நூறிலுஞ்
சாவென்றும், நிலத்திலுமுளைத்த பூண்டுகள் நிலத்திலே
மடியுமென்றும், சாமானியரான அசேதனர்களும் சொ
ல்லிக்கொள்கின்றார்களே ; அறிவுள்ள உங்களுக்குத்
தெரியாமற் போனதென்ன ? இதுபற்றி யெவ்வளவுந்
துயரப்பட வேண்டுவதில்லை” என்று பலவிதமான
உறுதி வார்த்தைகள் கூறி, அவ்விடத்திலிருந்து புறப்
பட்டு மனதில நாணமும நடுக்கமும் உண்டாகத் தந்தை
யாரிடத்திற்குப்போய்த்தொழுதுவணங்கித்தூரத்திலே
நின்றான். அப்படி நின்ற புதல்வனை மறுசசக்கரவர்த்தி
யானவர் நேரே பாராதவராய் வேறொருவன் முகத்
தைப் பார்த்து, “இவன் இளங்கன்றை யெவ்வாறு கொ
ன்றானோ, அவ்வாறு கொலைசெய்யப்படுதற்குத் தக்க
குற்றவாளியாயினான்” என்றார். அப்பொழுது புகுதிரன்
புகங்கன்றைக் கொன்ற பாகியாகிய நான் அப்போதே
உயிரிட்டுப் பழிக்குப்பழி சரிககட்டுவேன் ; ஆனால்,
தேவரீர் கட்டளை யெப்படி நடப்பிக்கிறதோ, அப்படி
யே நடப்போமென்று அக்கட்டளையை எதிர்பார்த்
திருந்தேன்” என்று விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்

டான். உடனே அரசன் கொலைவீரர்களை யழைப்பி
த்து இந்தக் குற்றவாளியை ஏற்பாட்டி வட்டி கடுஞ்சா
வல்செய்து கண்டு இறந்துகிடக்கின்ற விதியிறகொண்டு
போய்க்கிடந்துங்கொண்டு கட்டளைவிட்டாரா அந்தக்
கட்டளைக்கு அஞ்சி அவ்வீரர்கள் எருநிய கதையோடு
சூழ்ந்து நடுவே ராஜபுத்திரனைக் காவலெடுத்து நடத்
திக் கொண்டுபோக மறச்சகரவந்ததியும் மலைபோல்
உயர்ந்த வொரு தேரிலேறிக்கொண்டு பின்னே நடந
தார். அதுகண்ட அநகரத்திலுள்ள ஜனங்களுட்கொண்ட
இந்த இராஜகுமாரனுக்கு ஐசுவரியமும் அழகும் அநி
ஷம் குறைவில்லாது கொடுத்த தெய்வம் இடையிலே
இந்தப் பழிக்கு அளாகசெய்து, நல்லவிதி நடுவேயிரு
கக்க் கோணியவிதி குறுக்கே வந்ததென்று சொல்வதற்
குச் சரியாகியதே! இன்பத்தை யறப்பிக்கின்ற இள
மைப் பருவத்தில் எடுக்கப்பட்டத பழிவந்து சூழ்ந்து,
சோறுண்ணுமபோது தொண்டை விக்கிக்கொண்டதெ
ன்பதுபோல் துன்பத்தை யுண்டுபண்ணியதே! வெண்
ணைதிரண்டு வருமபோது தாழியுடைந்த தென்பதுபோ
லக் கல்யாணக்கொலைய கொளவதற்கு இசைநதுவரும்
பருவத்தில் இசைசெலவத திருமேனிகுருத தீவகு உண்
டாகுமபடி நேரிட்டதே! சிவதரிசனததுக்குப் போன
விடத்தில் ரோங்கன்றின் பழிவந்து “கொன்று வெட்டப்
போனவிடத்தில் பூதம் புறப்பட்டதுபோல” தோன்
றியதே! “கடைகொள்ளப் போகும்போது கள்ளனெ
திர்ப்பட்டதுபோல்” அருளபெற்று வரப்போகும்
போது இந்தப் புத்திரனுக்கு அந்தக் கன்றானது எம்
னைப்போல எங்கேயிருந்து எதிர்ப்பட்டதே! இந்தக்
குமாரனைப்பற்றி நமக்கெல்லா முண்டாகிய இரக்கம்
பழிவாங்கவந்த பசவுக்கு முண்டாயிருக்குமானால், ஆரா
ய்ச்சிமணியை யசைத்து முறையிடக்கொள்ளாதே!
ஐயோ! இந்தப் பசுவானது சூரிய வமிசத்தை யழிக்
கத துசங்கட்டிக்கொண்டதே! இனி நம்மரசனுக்குப்
பிற்காலத்தில் நீதியுடன் அரசாட்சி செய்யத்தக்க அரச
னைப் பெருமல் எல்லா வுயர்களும நிலைதடுமாறி நின்று

மயங்குமே; இந்த இராஜபுத்திரன் முன்பு சேனைசூழக்
தேரிலேறிவந்த மங்கலமாகிய கோலத்தைக்கண்டு மகி
ழ்ச்சியடைந்த நாம் இப்போது இப்புத்திரன் காவல்
சூழக் காலால் நடந்து வருகின்ற பரிதாபமாகிய கோல
த்தைப் பார்ப்பதற்கு என்னபாவஞ் செய்தோமோ!
இந்தப் புத்திரனுபிரகரு ஈடாக நமமுயிரை யெல்லாங்
கொடுத்துவிடுவோ மென்றாலும் அரசன் சம்மதிக்க
மாட்டாரே! இந்தப் புத்திரன் உயிரிழந்தால் பின்பு
அரசனும் உயிரிழப்பார். பின்பு நாடுநுது என்ன
செய்வது! இதற்குமுன் இறந்துவிடவந்த சுகமாக
வருகின்றதே! ஆ! ஆ!! நம்மரசனைப்போல இப்
படிப்பட்ட அருமையான நீதியோடு அரசு செய்கிற
வர்கள் முன்னுமில்லை, பின்னுமில்லையே! தியாகராஜப்
பெருமான நமது இராஜனுடைய மனதைச் சோதிக்கும்
படி இவ்விதஞ் செய்வித்ததாகத் தோன்றுகின்றதே!
தருமதேவதை நமது அரசனது உண்மையாகிய நீதி
யின் தன்மையைச் சோதிக்கும்படி இவ்விதஞ் செய்
வித்ததாகத் தோன்றுகின்றதே” என்று பலவிதமாக
அவரவர்களுந் தங்கள் தங்களுக்கு நேரிட்ட ஆபத்
தென்று நினைத்துப் புலம்பிடும் அதிசயிததும் நின்
றாகுள்.

ஆகாயத்தினிடமாக இவ்வதிசயத்தைப் பார்க்கும்
படி வந்திருக்கின்ற தேவர்களெல்லாம் இந்த மதுச்
சுகரவர்கதியானவன் செய்யததுணிந்த காரியம் இவர்
க்கு முன்னிருந்த அரசர்களுக்கெச் சொல்லத்தான் கூடு
மோ? இம் மனிதர்களைப் பார்க்கிலும் உயர் பிறப்பின
ராகிய நமமவர்களுக்குத்தான் செய்யக்கூடுமோ? இவ்
வரசன்நீதியிலும் மனோதிடத்திலும் சிறந்தவனாகவிருக்
கின்றான். இவனுக்குச் சிவகடாட்சம் கைகூடுமல்லது
மற்றவர்களுக்குக் கூடுமோ? ஆயினும், இன்னும் நடக்
கப்போகிற அறபுதங்களை யெல்லாம் பார்த்தறிவோம்”
என்று புதழ்ந்துசொல்லி நின்றார்கள்.

இந்தப்பிரகாரமாகச் சொல்லிக்கொண்டு நித்த, மதுச்சக்கரவர்த்தியானவர் அந்தப் பசுங்கன்று இறந்து கிடக்கின்ற விதியிற்போய், தமது புத்திரனைக் காவல் செய்து, முன்னே நடத்திவந்த கொலைவீரர்களைப் பார்த்து, இனிக் காலதாமசம் பண்ணாமல் இந்தப் பசுங்கன்று மையெடுத்து அப்புறத்தேவைதது, அவ்விடத்தில் இவ் விதிவிடங்களைக் கிடத்தி வைப்புகள்” என்று கட்டளை யிட்டார். அதுகேட்டுக் கொலைவீரர்கள் மனம் பதைத்து மதிமயங்கி நின்றார்கள். அப்பொழுது தந்தையாகிய மதுச்சக்கரவர்த்தியின் கட்டளையைக் கேட்டு மயங்கி நிறநின்ற கொலைவீரர்களை விதிவிடங்கன் பார்த்து, “நீங்களேன் மயங்கி வருந்துகின்றீர்கள்? அந்தக் கட்டளையின்படி நானே செய்துகொள்ளுகிறேன்” என்று சொல்லித், தியாகராஜப்பெருமான் சநிதிக் கெதிராகத் திரும்பி, இரண்டு கைகளையும் குவித்துச் சிரசினேபேரில் வைத்துக்கொண்டு, “சிறுபிள்ளைக்குத் திருப்பாற்கடலையழைத்துக் கொடுத்த தியாகராஜப் பெருமானே! அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சுயம்பிரகாச சாட்சாத் கார சிதாகாச சொரூப சின்மயனாகிய சிவசங்கரனே! அடியேன் பசுங்கன்றைக் கொன்ற பாதகனாயினேன். அதுவும் போதாமல் ஐயோ! எனக்கு நல்வழியைக் கற்பித்துக் கண்போல் விளங்கிய நின்னடிமையிற் சிறந்தவனாகிய மதியுள்ள கலாவல்லப நென்கிற மந்திரியையும் இறப்பிப்பதற்குக் காரணமாகிய மிருந்தேன்! இப்படிப்பட்ட என்போல் பாவிசெய்தே யுண்டு? என் பிதா தண்டிக்கப்போகிற தண்டனை என் பாதகத்துக்குத் தக்க தண்டனையு மல்லவே! என்ன செய்வேன்! பாவி யாயினும் எனக்கு வேறொரு கதியில்லாதபடியால், முன் தாயைக் கூடித் தந்தையைக் கொலைசெய்தவனது மாபாதகத்தை மன்னித்து அறுக்கிரகஞ் செய்தது போல், அடியேனுக்கும் அறுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்; என் பிதாவுக்கும் எனக்கும் உரித்தாகியிருந்த மற்றவர்களுக்கும் என்னைப் பற்றிவந்த பழிபாவங்களை நீக்கியருளவேண்டும்; என்பொருட்டு இறந்தமந்திரியை

யெழுப்பிக் கொடுத்தருள வேண்டும்; இதோ இந்தப் புலாலுடம்பைப் போட்டுவிட்டு வருகிறேன்; என்னை யுந் திருவடி நீழலிற் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்; இந் தப் பிறப்பிலே யெனக்குத் திருவடி கிடையாதானால் மறுபிறப்பிலாயினும் கிடைக்கத்தக்க நல்லறிவுமே பேர ன்பு முள்ளவனாகப் பிறப்பிக்கவேண்டும்” என்று சொ ல்லி, விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு திரும்பிநின்று; மாதா, பிதா, குரு முதலாணவர்களுக்கும் மனத்தினால் வருதனஞ்செய்து, இம்மதுசசோழருடைய செங்கோல் மாறாது நிலைபெற்றிருக்க வேண்டுமென்று இஷ்ட தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்துப் பஞ்சாட்சரத்தை யுச் சரித்து வடக்கே தலையும், தெற்கே காலும் வைத்து இரண்டு கணவளையும் மூடி சிறுதையைச் சிவபெருமான் திருவடித் தியானத்தில வைத்து யோகநித்திரை செய் பவன்போல உடம்பைக் கிடத்தினான்.

அப்போது மதுச்சக்கரவர்த்ததியானவர் சிவத்தியா னஞ் செய்துகொண்டு, தியாகேசர் சரஸிதியை நோக்கி “அடியேனை யாட்கொண்ட ஆண்டவனே! இவ்விதவிட ங்கனென்பவன் பசங்கல் றைக் கொலைசெய்தானென் பது பிரத்தியட்சமாக உண்மையென்று வெளிப்பட்ட படியால், இந்தக் குற்றவாளியின் கொலைபாதகந் தீரத் தக்க தண்டனைசெய்வதற்குச் சகதியில்லாத அடியேன், தேவரீர் திருவுளப்பாங்கின்படி மேலோர் ஏற்படுத்திய தருமநூல்களில் கொலை செய்தவனைக் கொலை செய்யக் கடவரென்று விதித்திருக்கிறவிதியின்படி, விதிமாறாட்ட முதலான குற்றங்களுக்கூச சிறிது மிடங்கொடாமல், இவனைக் கொலைசெய்யுமபடி திரிகரணசத்தியாகத் தீர்ப பிட்டுக்கொண்டு, இதோ தேர்க்காலி லூர்ந்து கொலை செய்யத் தொடங்குகின்றேன். இது தீர்ப்பினிடத்துத் தேவரீர் திருவடிசாட்சியாக என்மனமறிநது யாதொரு பிசசும் நேரிட்டதில்லை. என்னையுமறியாது ஏதாகிலுங் குறை நேரிட்டிருக்குமானால் அதைத்தேவரீர் மன்னித் துக்கொள்ளவேண்டும். இந்தக் குற்றவாளியின் பாபா

த்மாவை அப்பாபத்தினின்று நீங்கும்வண்ணந் தக்க தண்டனைசெய்வித்தருளி, மறுபிறப்பிலாமினும கடைத் தேறும் வழியைக் கட்டாட்சிக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு, தேரீர் கட்டிய குதிரைகளை விழுந்து கிடக்கின்ற வீதிவிடங்கள் கழுத்தடியிற் சக்கர மழுந்தும்படி நேராகமுடுக்கிக் தேரை நடத்தினார்.

அப்போது தேர்ச் சக்கரமானது வீதி விடங்கள் மேல் அழுத்திக் கறகற வென்று இழுததுகொண்டு அதிக வேகமாகச் செல்ல, உடல் குழம்பிச் சின்னாபின்னப்பட்டு, நசுக்குண்டு, கையாற் பிசைநது, ரசம பிழிந்த மாங்கனியின் கோதுபோல உடல்வேறு உயிர்வேறுகஇறந்தான். அதுகண்டதேவர்களெல்லாம் “வருமையாகப் பெற்ற புத்திரனை நோக்காமல் புண்ணியத்தை நோக்கிய கணனியவானே! உனக்குச் சபகர முண்டாவதாக” என்று வாழ்த்திக் கற்பகப்பூமாரி பொழிந்தார்கள். தேவ தூதருமிகள அதிர்ந்தன. அந்நகரத்தா ரெல்லாம் “இப்படிப்பட்ட நீதி செலுத்துகின்ற மஹாராஜனை என்னதவஞ்செய்து பெற்றுக்கொண்டோம்” என்றும், “ஐயோ! இனி எக்காலத்தில் வீதிவிடங்களைக் காண்போம்” என்றும், இன்பககண்ணீரும் துன்பககண்ணீரும் விட்டுக்கொண்டே நின்றார்கள். உடனே மறுச் சக்கரவர்த்தியானவர்மந்திரியின்பழிகடாகத்தடையிறைக்கொடுக்கத் துணிந்து தேரிலிருந்து கீழே யிழிந்தார். அப்போது பூநீகண்டர், அனநதேசர், காலசசெநதி யுருத்திரா, துவாதசருத்திரர், ஏகாதசருத்திரர், புத்தியட்டகர், கூர்மாண்டர், ஆடகர், சதவுருத்திரர், அஷ்டமூர்த்திகள், நீலலோகிதர், கங்காளகபாலர், அசுவாரோகணர், அஷ்டபயிரவர், வீரபத்திரர், சகரதார், நான்முகர் முதலான பத மூர்த்திகளும்; கபாலிகன், அசன், புதன், வச்சிரதேகன், பிநாகி, இருதசாதிபன், உருத்திரன், பிங்கலன், சாந்தன், கூடியாதகன், பலவான், அதிபலவான், பாசாத்தன், மகா பலவான், சுவேதன், ஜயபத்திரன், திர்க்கபாகு, ஜலாதகன், மேகவாகனன், செளமிய

கேசன், சடாதான், லக்ஷ்மீதான், ரத்னந்தான், ஸ்ரீ
தான், பிரசாதன், பிரகாசன், வித்தியாதிபன், ஈசன், சர்
வஞ்ஞன், பஸீப்பிரியன், சம்பு, விபு, கணத்தியக்ஷன்,
கிரியக்ஷன், திரிலோசனன் முதலான பதத்தலைவர்களும்;
இந்திரர், சந்திரர், சூரியர் முதலான தேவர்களும்; வசி
ட்டர், அகத்தியர், புலத்தியர், பராசரர், வியாசர் முதலான
முனிவர்களும்; கண்ணுவர், கருக்கர், சுதானந்தர் முத
லான இருடிகளும்; அசுரர், அந்தரர், ஆகாயவாசிகள்,
விஞ்சையர், வித்தியாதரர், கருடர், காந்தருவர், இயக்கர்,
கினனரர், கும்பருடர், சித்தர், நிருதர், பூதர், பைசாசர்,
போகபூமியர், உரகர் முதலான கணங்களும்; நந்தி, பிங்கி
ரிடி, சண்டன், பிரசண்டன், சங்குகன்னன், வாணன்,
அநகன், குமபோதான், விருபாக்ஷன் முதலான பிர
மதகணங்களும் சூழ்ந்து துதித்து வரவும்; பேரிகை,
மத்தளம், தாளம், சங்கம், சசசரி, தடாரி முதலான
வாதத்தியங்கள் முழங்கிவரவும்; “எல்லாம் வல்ல இறை
வன் வந்தான், நல்லோர்களுக்கும் நாயகன் வந்தான்,
முப்புரமெரித்த முன்னென்வந்தான், தப்பிலார்க்கருள்
செயுந் தயாநிதி வந்தான், வள்ளல் வந்தான், மஹாதே
வன் வந்தான், எள்ளி லெண்ணெய்போ லிருப்பவன்
வந்தான், அன்பாக்கருளும் ஐயன் வந்தான், இன்பங்
கொடுக்கும் இறைவன்வந்தான், முத்தொழில் நடத்தும
முதல்வன் வந்தான், பததர்கள் புகழும் பதத்தோன்
வந்தான், தேவர்கள் போற்றுக தியாகன்வந்தான், மூவர்
கள் வாழ்த்தும் முக்கணன் வந்தான்” என்று சின்னங்
கள் பிடித்துவரவும், துமபுருநாரதர் யாழிசை பாடிவர
வும், உருத்திரர் கணிகையா நடனஞ் செய்துவரவும்,
ஒற்றை வெண்குடை சாமரைமுதலான மங்கலவிருது
கள் நெருங்கிவரவும், ஆணைமுகக்கடவுளும், ஆறுமுக
கடவுளும் இருபக்கங்களினு மிசைந்துவரவும், உலகமா
தாவாகிய உமாதேவியார் இடது பக்கத்திலிருக்க ஜடா
மகுட திரிநேத்திர காளகண்ட சதுர்ப்புஜம் முதலான
வை விளங்க, தர்ம சொருபமாகிய இடபவாகனத்தின்
மேல் சர்வ மங்கலசக்தியே திருமேனியாகக் கொண்ட

தியாகராஜப்பெருமான் எழுந்தருளி, மதுச்சோழ ராஜ
னுக்குமுன் தரிசனங் கொடுத்தருளி, குளிர்ந்த நிலவு
தளும்பி யிசுகின்ற புன்னகைகாட்டி அரசனுக்கு ஜில்
லென்று உடம்பும், உளளமும், உயிரும் குளிரும்படி
செய்வித்து, கருணையென்னும் வெள்ளம் நிறைந்து,
பொங்கித் ததும்பி, பெருகக்கெடுத்து, ஒங்கொண்டோ
ங்கி மடைதிற நோடுகின்ற மலாபோன்ற திருக்கண
களால் அருள நோக்கஞ்செய்து, அவவரசனாக குண்
டாயிருந்த விடாய்முழுதூர தீர்த்து, “நமமிடத்து நமபிக்
கையும் பேரன்புமவைத்து, மறநீதிதவறாது அரசாட்சி
செய்கின்ற மதுச்சோழனே! நீ நடத்துகின்ற நீதி
யின் பெருபையை உலகதகவா செவ்வையாகத் தெரி
நதுகொள்ளும்படி நாமே உய்யாறு ரோதிப்பித்தோம்;
இனி ஒன்றுக்கும அஞ்சவேண்டாம்” என்று திருவாய்
மலர்ந்தருளி, இறுதி கிடக்கின்ற பசங்கன்றும், கலா
வல்லபனென்னு மாதிரியும், விதிவிடங்க னென்னும்
இராஜகுமாரனும் உயர்பெற்று எழுந்திருக்கும்படி கடா
சுத்தித்தருளினார்.

அருத்தகண்ணே நித்திரை நீங்கி பெழுதுகின்றது
போல, இளங்கனமுனது உயர்பெற்று எழுந்த தன
தாய்ப் பசுவினிடத்தில் கொன்றது. மறநீரியும் புதலவ
னும் உயிர்பெற்றெழுந்து, அலாடவரீனவனாக, அருட்க
மலர்ந்தழகுக்கேதோடு வந்தான் செயலுகொண்டு மகிழ்ந்து
நின்றார்கள். ஆதுகண்டு அநகரத்திலுள்ள ஜனங்க
ளும் மறவார்களும் தமமையறியாத பெருங்களிப்புடை
யவர்களாய்ச் சிலர் “அறபுதபுதம் அறபுதம் அற
புதம்” என்று ஆடினார்கள்; சிலர் “பண்ணியபூசை பவித்
ரது, பவித்தது” என்று பாடினார்கள்; சிலர் “சூரியகுலந
தோன்றியது, தோன்றியது” என்று துதித்தார்கள்; சிலர்
“துக்கம் நீங்கியது, சுகம் கிடைத்தது” என்று துள்ளினா
ர்கள்; சிலர் “குறையெல்லாந தீர்த்தது, குறையெல்லாந
தீர்ந்தது” என்று கொண்டாடினார்கள்; சிலர் “குமபிட்ட
தெய்வம் குறுக்கே வந்தது” என்று குதித்தார்கள்; சிலர்

“எம்பெருமா னெதிர்ப்பட்டா லென்ன முடியாது” என்று எக்களித்தார்கள்; சிலர் ஒருவரையொருவர்கட்டித் தழுவிக்கொண்டு ஒருகாதமட்டும் ஒடித்திரும்பினார்கள்; சிலர் “கலககந்தீர்துகளிப்புவந்தது” என்று கைமொட்டினார்கள்; சிலர் தோள தட்டிக்கொண்டும் தொடை சுட்டிக்கொண்டும், முகரோமத்தை முறுக்கிக்கொண்டும், முகமலர்ந்துகொண்டும், உடல் நிமிர்த்திக்கொண்டும் உலாவியின்றார்கள்; “சிலர் வாழ்வுவந்தது” என்று மனம் பூரித்தார்கள். இப்படி அவரவர்களும் அளவிலாத ஆனந்த முடையவாகளாய் இழந்ததுவிட்ட பொருள எதிராவரப் பெற்றவாகள்போல சந்தோஷ கோஷஞ் செயது நிற்க, மதுசக்கரவாததியானவர் கங்கையும இளம்பிறையும் விளங்குகின்ற சடாமகுடத்தையும், திரிபுண்டரமுந திலகமும் திருநோகும் விளங்குகின்ற நெற்றியையும், அருள ததுமபி வழிகின்ற திருநோக கங்களையும், சங்கு குண்டலமணிநது தாழ்ந்த செவிக ளையும், நறுங் குமிழ்போன்று விளங்குகின்ற நாசியை யும், வேதமாகிய தெள்ளமுத்தத்தைக் கொள்ளைகொண் டெண்ணுமபடி அன்பாகளுக்கு அருளிச் செய்கின்ற செம்பவளம்போன்ற திருவாய்மலரையும், வானவாக குயிர்கொடுத்த மணிகண்டத்தையும், கொன்றைமாலையணிநது குலவரைகளபோ லுயர்ந்த திருத்தோள்களையும்; மாணும, மழுவும், வரதமும் அபயமுங்கொண்ட மலாககங்களையும்; சிவநது மெல்லென்று திருவருள பழுத்து, ஆனந்தமொழுகிப் புகழாகள மனத்தில் தித் தித்திருக்கும் பாதமலாகளையும், செம்பவள மலைபோன்ற திருமேனியையும், பசுசைக்கொடி படர்ந்தது போன்று பார்வதியா மகிழ்ந்தது விளங்குகின்ற பாகத் தையுங் கண்குளிரக் கண்டு, களிப்படைந்தது, ஆனந்த நீர ஊற்றுநீர்போல சுரந்து சுரந்தது, விழந்தது விழுந்து மார்பினிடத்து வண்டலாடவும், உடல்குழைந்து விதிர் விதிர்த்துச் சிலிர் சிலிதது, மயிர்க்குச்செறிந்தது என்பு நெககுவிட் டிருகியும், மனங்கனிந்து கனிந்தது கசிகது கசிகது நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து ப்டபடவென்று பத

றிப் பதறி உருகி யுருகி ஆனந்த வெள்ளத்தி லழுந்தி யழுந்திப் பரவசமாகியும், “சிவசங்கர சிவசங்கர சிவ சங்கர சிவசங்கர சிற்பர தற்பர சிற்குண சின்மய சிவசிவ” என்று வாய்நீர் சுரந்து பாடிப்பாடி நாக் குழரித் தழும்பேறியும், “ஹர ஹர” என்ற ஆனந தக கூத்தாடியும், தண்டுபோல அனநதமுறை கீழே விழுந்து விழுந்து வணங்கி உடம்பிற் பழுதியாடியும், குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திரவிமலமபோன்ற முகத் தின்கண் முத்துமாலே யணிந்ததுபோல வியாவருமபி இளநகை தோன்றி மலர்ந்து விளங்குக கைகளைக் கூப பிச் சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, அன்பே வடிவ மாகி நின்று, “பிரமன் முதலாகிய பெரிய தேவர்க ளெல்லாம் அரியதவளு செய்தும கனகினுற காண்ப தற் கருமையாகிய கடவுளே! அன்பு அலுவலனவு மில் லாத அடியேனுக்கு அருமையாகிய திருமேனிமை நன விலே எளிதாகக் காட்டியருளிய தேவரீர பெருங்கரு ணையை யென்னென்று துதிப்பேன்! பொய்யுலகத்தை மெய்யென்று நம்பிப் புனமையாகிய போகத்தை விரு ம்பி, புஷியாண்டு, மீளாநாகில விழத்துணிந்திருந்த அரு ஞானத்தையுடைய அடியேனையும் ஓர் பொருளாகத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு காட்சி கொடுத்தருளிய கரு ணைக் கடலே! கண்ணுண் மணியே! கருமபின் சுவை யே! கற்பகக் கணியே! கருணாநிதியே! தேவரீர திரு வருட் பெருமையை யென்னென்று சொல்லுவேன! யான் என்கிற ஆணவப்பேயும், எனதென்கின்ற இராட் சதப் பேயும், மாயை யென்கிற வஞ்சகப் பேயும், பெண்ணாசை யென்கின்ற பெரும்பேயும், மண்ணாசை யென்கின்ற மாணிடப் பேயும், பொண்ணாசை யென்கி ன்ற பொல்லாப்பேயும், குரோத மென்கின்ற கொளளி வாய்ப் பேயும், உலோபமென்கின்ற உதவாப் பேயும், மோகமென்கின்ற மூடப்பேயும், மதமென்கிற வலக காரப் பேயும், மாற்சரிய மென்கின்ற மலட்டுப் பேயும் மனப்பேயோடு கூடி யிரவும் பகலும் ஆட்டம் ஆடி யாடி யிராக்கின்ற அடியேனைக் காத்தருளாத திருவுள்ள

மிரங்கித் தரிசனமருளித் துன்பத்தை நீக்கியின்பத்தை யளித்த எம்பெருமானே! என்னுண்டவனே! என் தந்தையே! என் தாயே! என் குருவே! என் தெய்வமே! என குலதெய்வமே! என் னுயிர்த்துணையே! என்னறிவுக் கறிவாகியஇறைவனே! தேவரீர் திருவடிப் புகழை வேதங்களு மறியாது விழித்ததுக்கொண்டு தேடித்தேடி இளைக்கின்ற தென்றால, கிருமி கிடங்கனிலுங் கீழ்ப் பட்ட அசேதனனாகிய அடியேன் எப்படி யறிந்து துதிப்பேன்! தேவரீர் திருவடிக் காட்சி பலிக்குமபடி செய்வித்த இரதப பசவுக்குங் கன்றுக்கும் என்னை யடிமையாகக் கொடுப்பேன் அல்லது வேறென்ன கைம் மாறு செய்வேன்! தேவரீர் திருமேனிககாட்சி கிடைப் பதற்குக் காரணமாகிய விதிவிடங்க னென்னும் புத்திரன் இன்றுதான் எனக்குப் புத்திரனாயினான்! தேவரீரது திருவருட் கோலத்தைக் காணப்பெற்ற அடியேனுக்கு இனி என்ன குறை இருக்கின்றது! அன்பர்களு கது இன்பமளிக்கின்ற ஆண்டவனே! தேவரீர் கிருபா நோக்கஞ் செய்யப்பெற்று உடல் பூரித்தேன்! உளளங் குளிராதேன்! உயிர் தழைத்தேன்! பசங்களும் மந்திரியும் மைந்தனும் உயிர் பெற்று எழுந்திருக்கவும் வரம் பெற்றேன்! வாழ்வடைந்தேன்! துக்கமெல்லாம் நீங்கினேன்! சுகப்பட்டேன்! மனதுக்கு மடங்காத மகிழ்ச்சி கொண்டு நின்றேன்! இனி அடியேனுக்குத் தேவரீர் திருவடியினிடத்தாத் தவறாத தியானமும், சரியாத அன்பும் தந்தருளி யென்னை அடிமைகொள்ள வேண்டும். குற்றஞ் செய்தாலுங் குணமாகக் கொள்கின்ற குணக்குணமே! பன்றிக்குட்டிகு முலைகொடுத்த பரம் பொருளே! புலிமுலையைப் புலவாய்க்குக் கொடுத்த புண்ணியசூராததியே! கல்லடிக்கும் வில்லடிக்குங்கருணை புரிந்த கருத்தனே! திருவாரூர்ப் பூங்கோயி லெழுந்தருளிய தியாகராஜப் பிரபுவே! போற்றி! போற்றி!” என்று தோத்திரஞ்செய்து தொழுது நின்றா. அரசன் செய்த தோத்திரங்களைத் திருசெவி ஏற்றுகொண்டு தியாகராஜப்பெருமான, “நமமிடத்தில் அன்புள்ள அரசனே!

நீ இன்னும் நோயற்ற வாழ்வுங் குறைவற்ற செல்வமும் பெற்று, நமது அருளே துணையாகக்கொண்டு, இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் ஒரு குடையினகீழ் ஆண்டு மெய்யறிவு விளங்கி, மாறாத மகிழ்ச்சியோ டிருக்கக் கடவாய்! பின்பு எக்காலத்து மீளாத பேரானந்த போகத்தை நாம் தருவோம்” என்று அருளபுரிந்து கணங்களுடன் அந்தர்த்தானமாக எழுந்தருளினார். அதுகண்டு மதுசக்கரவர்த்தியானவர் பின்பும் கீழ் விழுந்து, நமஸ்கரித்துத் தொழுது, தோததிரஞ் செய்துகொண்டு, அப்பசுவையுங் கன்றையுங் உபசாரத்துடன் நல்ல புலலுள்ள விடங்களில் மேய்த்து மிகுந்த சுகத்தி லிருக்கும்படி செய்வித்துக் கலாவல்லபனைக் கட்டியபிணைத்துக் கொண்டு “என்புத்திரன் பழிகுது ஈடாகச் செய்தற்கரிய செய்கையைச் செயதுகொண்ட அன்புள்ள அமைச்சனே! உன்போலெனகநினியவர்களுடனோ” என்று உபசரித்து, பின்பு வீதிவிடங்க னென்னும மைந்தனை எடுத்து மடிமேல வைத்து, முததங் கொடுத்து, உச்சிமோந்து, யானசெய்த புண்ணியத்தால கிடைத்த புத்திரனே! உன்னுல்லவோ உயர்வையடைந்தேன்” என்று உபசரித்து, பின்பு மைந்தனும மந்திரியுந் தாமுமாகக் கமலாலயமென்னும் கோயிலுக்குச் சென்று ஆசாரத்தோடும், அன்போடும் வித்பபடி சிவபெருமானைத் தரிசனஞ்செய்து, அபிஷேகாதி சிறப்புகளும் அனைகம திருப்பணிகளுஞ் செய்வித்துத் தொழுது, வணங்கித் துதித்து வலங்கொண்டு, விடைகொண்டு புறப்பட்டு, அநந்தரத்திலுள்ள ஜனங்களுடைய மனங்களித்து வாழ்த்திப் புகழுமபடி மங்கலவாதியங்கள் முழங்க, வீதியை வலமாக வந்து, அஷ்ட மங்கலங்களேந்திய சுமங்கலிகளும், அந்தணர் அமைச்சர் முதலானவர்களும் வாழ்த்தி மங்கலச் செய்கைகளோடும் எதிர்கொள்ள அரண்மனையிற் சென்று வேதியர், துறவினர், விருந்தினர், உறவினர் முதலானோர்களுக்கு அவரவர்க்குத் தக்க வரிசைகளைச் செய்து மகிழ்வித்து, கற்புநிலை தவறாத மனைவியார் மனங்குளிர்து களிக் குமபடி மைந

தனைக் காண்பித்து, மந்திரி முதலானவர்கள் சூழச்
சிவானுகூரகத்தால சிங்காசனாதிபதியாய் உலகத்தை
பெல்னாம ஒருகுடை நிழலிலவைத்து அறநெறிப்படி
யே அரசாட்சி செய்திருந்தார்.

வாழ்த்து.

நேரிசைவெண்பா.

வாழிமருச்சோழர் வாழி யவர்மைந்தன்
வாழியவர் மந்திரியாம வல்லவனும்-வாழியவர்
ரெங்கோன முறையவாதஞ் சீர்கேட்பவாவாழி
யெங்கோன பதம வாழியே.

திருச்சிபுறமபலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்

மு. ந. ந. ந. ந.

—